

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚ ΔΙ. Γ. Μ. Ε. Ν. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΚΛΗΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθου»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνα) μυθιστορία Οὐίλλημ Κόλλινς, μετὰφρ. Χαρ. Ἀννίνου. (Συν). — Ἐπὶ τοῦ Πλοίου, [διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. (Συν). — Τὰ Δύο Διηγήματα, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προσληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἑκατασίαις 6, τῷ ἑξαμηνίῳ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγᾶς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσφύρου καὶ χαρτονομισμάτων

Μοὶ προσήνεγκε μικρὸν ἱγνογράφημα. (Σελ. 378).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετὰφρασίς Χαραλάμπους Ἀννίνου

(Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου).

Δὲν ἠδυνήθη νὰ προσφέρω λέξιν συνησθάνθην ὅτι καὶ ἡ τελευταία πιθανότης, ὅπως ἀνακαλύψωμέν τι ἄξιον λόγου, ἐματαιοῦτο ἕνεκα τῆς ἀναχωρήσεως τῶν δύο ἐκεῖνων γυναικῶν.

— Πᾶν ὅ,τι γινώσκει ἡ κυρία Τόδδ περὶ τῶν δύο γυναικῶν ἂς ἐφιλοξένη, τὸ γινώσκω καὶ ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ἡ δεσποινὶς Χαλκομβ, ἀλλ' οὐδ' αὐτὴ δύναται νὰ ἐξχγάγη σαφέστερον συμπέρασμα.

Ἐπέστρεψαν χθὲς τὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ σὲς ἄφησαν, σῶμα καὶ ἀβλαβεῖς εἰς τὸ κτήμα, κατὰ τὸ σῆνηθες δὲ διήλθον τὴν ἐσπέραν μετὰ τῆς οἰκγενείας τοῦ κυρίου Τόδδ. Ἀλλ' ἐνῶ παρετίθετο τὸ δεῖπνον, πάντες ἐταράχθησαν, διότι διαμίας ἡ Ἄννα Κάδερικ καὶ αἰφνης κατελήφθη ὑπὸ νευρικῆς προσβολῆς. Παρομοία τις προσβολή, ἀλλ' οὐχι ἐπιφοβος, ἐπῆλθεν εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς εἰς τὸ κτήμα ἐκεῖνο ἀφίξεώς της. Τὴν ἀφορμὴν ἀπέδωκεν ἡ κυρία Τόδδ εἰς εἰδήσιν τινα, ἣν ἡ νεῆνις ἀνέγνωσε κατὰ τύχην εἰς φύλλον τι τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος εὐρισκόμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπερ λ.

βοῦσα ἀνέγνωσεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

— Ἡ κυρία Τόδδ γινώσκει ποῖον μέρος τῆς ἐφημερίδος παρήγαγεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν; ἠρώτησα μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ὅχι, ἀπάντησεν ἡ δεσποινὶς Χαλκομβ. Ἡ κυρία Τόδδ εἶχεν ἤδη διέλθει τὸ φύλλον καὶ οὐδὲν ἀνεῦρεν εἰς αὐτὸ ἱκανὸν νὰ προκαλέσῃ τοιαύτην ταραχὴν. Πλὴν ἐγὼ ἐζήτησα τὸ φύλλον διὰ νὰ τὸ ἐξετάσω, ἐβεβαιώθη δὲ εὐθὺς ἐκ τῆς πρώτης σελίδος, ὅτι ὁ συντάκτης αὐτοῦ ἐπηύξησε τὸ κεφάλαιον τῶν εἰδήσεων, ἂς εἶχε σταχυολογήσει ἐξ ἐφημερίδων τοῦ Λονδίνου, ἀναγράψας εἰς τὰς ὑπὸ τὸν τίτλον

Συνοικεία ειδήσεις και τὸ τῆς ἀδελφῆς μου. Ἀμέσως συνεπέρανα ὅτι τοῦτο προϋξένησε τὴν παράδοξον ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ἄνναν Κάδερικ· νομίζω δὲ ὅτι αὐτὴ εἶνε και ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν τὴν ἐπαύριον ἔπεμψεν εἰς τὴν ἔπαυλιν μας.

— Ἀμφότεραι αἱ ὑποθέσεις εἶνε βασιμώταται, ἀπῆντησα· καὶ δὲν ἠδυνήθητε νὰ μάθητε τίποτε, ὡς πρὸς τὴν πιθανὴν ἀφορμὴν τῆς χθεσινῆς δευτέρας προσβολῆς;

— Τίποτε, ἀπολύτως. Βαθὺ μυστήριον περιβάλλει τὴν περίστασιν ταύτην. Κανὲν ἄλλο ἄτομον, ἐκτὸς τῶν τῆς οἰκογενείας, δὲν εὐρίσκατο ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Μόνῃ ἡ παιδίσκη τοῦ γαλακτοκομείου μας εἶχεν ἔλθει ἔξωθεν, ἣτις, ὡς γνωρίζετε, εἶνε θυγάτηρ τῆς κυρίας Τόδδ. Ἡ συνδιάλεξις περιστρέφετο κατὰ τὸ σῆμα εἰς τὰ συνήθη ἀσήμαντα ἀντικείμενα, ὅτε αἰφνης, ἄνευ φαινομένου τινος αἰτίου, ἡ νεανὺς ἀφῆκεν ὄξειαν κραυγὴν καὶ ἐγένετο ὡχρὰ ὡς νεκρά. Αἱ κυρίαί Τόδδ καὶ Κλέμεντς μετέφερον αὐτὴν εἰς τὰ ἄνω δωμάτια ἀπέμενε δὲ ὅπως τὴν περιποιηθῆ ἡ κ. Κλέμεντς.

Ἡκούσθησαν αἱ δύο συνομιλοῦσαι μέχρι βραδείας νυκτὸς καὶ τὸ πρῶτὴ ἡ κυρία Κλέμεντς, πρὸς ὑπέμετρον ἐκπληξιν τῆς οἰκογενείας, ἀνήγγειλεν ὅτι ἦσαν ἠναγκασμένοι ν' ἀναχωρήσωσιν. Ἡ μόνῃ ἐξήγησις, ἣν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτύχωσι παρὰ τῆς κυρίας ταύτης, ἦτο ὅτι ἕνεκα ἐπεληθόντος ἀπροόπτου γεγονότος, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως καθόλου δὲν ἐνείχετο ἡ οἰκογενεία, ἠναγκαζέτο ἡ Ἄννα Κάδερικ ν' ἀπέλθῃ παραχρῆμα ἐκ Λίμμεριτζ Ματαία ὑπῆρξε πᾶσα ἄλλη ἐρώτησις πρὸς τὴν κυρίαν Κλέμεντς. Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἔσειε τὴν κεφαλὴν καὶ ἰκέτευε πρὸς χάριν τῆς Ἄννης νὰ μὴ τὴν ἐρωτῶσι. Τεταραγμένη καὶ αὐτὴ εἰς βαθμὸν ἔκτακτον, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐπανελάμβανεν ἀδιακόπως ὅτι ἡ Ἄννα ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτι καὶ αὐτὴ ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ μαζὴ καὶ ὅτι τὸ μέρος, εἰς ὃ ἐπρόκειτο νὰ καταφύγωσιν, ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀπόκορον εἰς ὅλους ἀνεξαίρετως. Παράλειπω τὰς λεπτομερείας τῶν φιλοζένων παρατηρήσεων τῆς κυρίας Τόδδ καὶ τῆς ἐπιμόνου ἀρνήσεως, ἧς ἔτυχον αὐταί. Τέλος πρὸ τριῶν ὡρῶν ὠδήγησεν αὐτὴ ἡ ἰδία τὰς δύο γυναῖκας ἐφ' ἀμαξίας, μέχρι τοῦ πλησιεστέρου σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ. Καθ' ὁδὸν προσεπάθησεν ἐπανειλημμένως, πλὴν ἐπὶ ματαίῳ, νὰ ἐπιτύχῃ πρὸ αὐτῶν σαφεστέραν τινὰ ἐξήγησιν. Προσβληθεῖσα ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἀναχωρήσεως καὶ τῆς δεικνυμένης πρὸς αὐτὴν ἐλλείψεως ἐμπιστοσύνης τὰς ἀφῆκεν ἀποτόμως εἰς τὸν σταθμὸν, χωρὶς κἄν νὰ τὰς ἀποχαιρετίσῃ. Ταῦτα ἀκριβῶς συνέβησαν. Σκέφθητε καλῶς τώρα, κύριε Χαρτράιτ, καὶ εἰπέτε μοι, ἂν ἐκ τῶν συμβάντων χθὲς ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου ὑπάρχῃ τι δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐξήγησις εἰς τὴν αἰφνιδίον ἀναχώρησιν τῶν δύο γυναικῶν.

— Πρὸ παντὸς ἄλλου, δεσποινίς Χάλκομ, ἐπεθύμουν νὰ ἐξηγήσω τὴν αἰφνιδίον μεταβολὴν, τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῆς Ἄννης Κάδερικ

καὶ ἣτις τόσο ἐτάραξε τοὺς φιλοξενούτας αὐτὴν πολλὰς ὥρας μετὰ τὴν συνάντησίν μας, καὶ ἀφοῦ εἶχε παρέλθει χρονικὸν διάστημα ἀρκετόν, ὅπως προῦνθῆ ἐκ τῆς ὁσονδήποτε σφοδρᾶς ταραχῆς, ἣν κατὰ δυστυχίαν τῇ προϋξένησε. Ἐπληροφορήθητε ὁποῖου εἴδους συνομιλία ἐγένετο μετὰξὺ τῶν ἄλλων, καθ' ἣν στιγμὴν ἔπαυθεν;

— Ἀναμφιβόλως, ἐζήτησα νὰ τὸ μάθω· ἀλλ' αἱ οἰκίαι μέρημα ἐμπόδιον τὴν κυρίαν Τόδδ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν αἰθούσαν, ἔνθα ἐγένετο ἡ συνομιλία. Ἐνθυμεῖται μόνον ὅτι ἐγένετο λόγος, ὡς λέγει αὐτὴ, ὅτι ἐκ τῆς φράσεως τῆς συμπεραίνω ὅτι ὁ λόγος περιστρέφετο περὶ τὰ μάτια καὶ ἀσήμαντα ἐκεῖνα θέματα τῆς συνήθους συνομιλίας...

— Ἴσως ἡ παιδίσκη τοῦ γαλακτοκομείου ἔχει καλλιτέραν μνήμην τῆς μητρὸς τῆς, προσέθηκα μετὰ στιγμὴν σκέψεως... Δύνασθε νὰ ὁμιλήσετε πρὸς αὐτὴν, δεσποινίς Χάλκομ, ὅταν ἐπιστρέψωμεν...

Ἡκούσθησε τὴν συμβουλὴν μου ταύτην, ὅτε ἐπεστρέψωμεν εἰς τὴν ἔπαυλιν. Ἡ δεσποινίς Χάλκομ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ γαλακτοκομεῖον, ἔνθα εὐρομεν τὴν νεανίδα, ἣτις μὲ τὰς χειρίδας ἀνασεσυρμένως μέχρι τοῦ ὤμου, ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς, φῶσκα ἐνταυτῷ φαιδρὸν τι ἄσμα.

— Ἄννα, τῇ εἶπεν ἡ δεσποινίς Χάλκομ, ἔφερν ἐδῶ τὸν κύριον νὰ ἴδῃ τὸ γαλακτοπωλεῖον· εἶνε καὶ αὐτὸ μέρος ἀξιοπερίεργον τῆς ἐπαύλεως καὶ τὸ δικητεῖς μὲ ἐπιμέλειαν, ἣτις σοὶ περιποιεῖ τιμὴν...

Ἡ νεανὺς ἐκχαμβος καὶ ἐρυθριῶσα βαθμυδὸν ἀπῆντησε μετ' ἑλαφροῦς προσκλίσεως, λέγουσα ὅτι κατέβαλε πρόθυμον ἐπιμέλειαν, διὰ νὰ ἐκτελῇ ὅπως πρέπει τὴν ἀνατεθειμένην αὐτῇ ἐργασίαν.

— Ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν πατρικὴν σου οἰκίαν, ἐξηκολούθησεν ἡ δεσποινίς Χάλκομ, ἦσο καὶ σὺ χθὲς τὴν ἐσπέραν ὡς ἦκουσα καὶ εἶχετε καὶ ἐπισκέψεις;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Μία ἀπὸ τὰς κυρίας, αἵτινες εὐρίσκοντο ἐκεῖ, ἠσθένησεν αἰφνιδίως, ὡς μοὶ εἶπον. Ὑποθέτω ὅτι κνεῖς δὲν ἔπραξεν ἢ δὲν εἶπέ τι ἰκανὸν νὰ τὴν ρυθίσῃ. Μήπως συνομιλεῖτε περὶ τινος τρομακτικοῦ συμβάντος, τὸ ὁποῖον τὴν ἐτάραξεν;

— Ὁ, ὄχι, δεσποινίς! ἀπῆντησεν ἡ νεανὺς γελῶσα διηγούμεθα ἀπλῶς τὰ νέα.

— Αἱ ἀδελφαί σου βεβαίως θὰ σοῦ ἔλεγον τὰ νέα τοῦ Τόδδ-Κόρνερ.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Καὶ σὺ θὰ ἔλεγες τὰ τοῦ Λίμμεριτζ-Χάουζ...

— Ναί· εἶμαι ὅμως βεβαία ὅτι δὲν εἶπα τίποτε, δυνάμενον νὰ προξενήσῃ τρόμον εἰς τὴν ταλαίπωρον ἐκείνην νέαν, διότι ἐγὼ ἀκριβῶς ὠμίλουν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἠσθένησεν... Μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν, διότι ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔχω λιποθυμήσει.

Πρὶν προφθάσωμεν νὰ τῇ ἀποτεινόμεν

ἄλλας ἐρωτήσεις, προσεκλήθη εἰς τὴν θύραν τοῦ γαλακτοκομείου διὰ νὰ παραλάβῃ ἓν κἀνίστρον ὠπῶν. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεμακρύνετο, εἶπα κύψας εἰς τὸ ὠπίον τῆς δεσποινίδος Χάλκομ:

— Ἐρωτήσατέ τὴν μὴ κατὰ τύχην χθὲς τὴν ἐσπέραν ὠμίλησε περὶ τῶν ἀναμενομένων εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ ξένων...

Διὰ τοῦ βλέμματός της ἡ δεσποινίς Χάλκομ μὲ διεβεβαίωσε ὅτι ἐνόησε, καὶ τῷ ὄντι πρῶτην ταύτην τὴν ἐρώτησιν ἀπηύθυνε πρὸς τὴν νεανίδα, μόλις ἐπέστρεψεν.

— Ὡ ναί, δεσποινίς, ὠμίλησα περὶ αὐτοῦ, ἀπῆντησεν ἀφελέστατα τὰ μόνον νέα, τὰ ὁποῖα εἶπα, ἦτο ἡ προσεχὴς ἀφίξις τῶν ἀτόμων, ἅτινα ἀναμένονται εἰς τὴν ἔπαυλιν καὶ τὸ πάθημα τῆς παραδολῆς ἀγελάδος μας...

— Ὡνόμασες κανένα; εἶπες ὅτι ἀναμένεται τὴν Δευτέραν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάυδ;

— Μάλιστα, δεσποινίς· εἶπα ὅτι ὁ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάυδ πρόκειται νὰ ἔλθῃ ἐντὸς ὀλίγου. Δὲν πιστεύω νὰ ἦτο κακὸν πρᾶγμα... δὲν πιστεύω νὰ διέπραξῃ κανὲν σφάλμα...

— Καθόλου ἂς ὑπάγωμεν, κύριε Χαρτράιτ· ἡ Ἄννα πιθανὸν νὰ θεωρῆ μακρὰν τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεώς μας, διότι τὴν ἀπασχολοῦμεν ἐκ τοῦ ἔργου της...

Ἡ πρῶτη μας κίνησις, μόλις εὐρέθημεν μόνοι, ἦτο νὰ σταματήσωμεν καὶ ν' ἀνταλλάξωμεν βλέμμα.

— Λοιπὸν, δεσποινίς Χάλκομ!.. σὰς μένει πλέον καμμία ἀμφιβολία; ἠρώτησα.

— Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάυδ πρέπει νὰ διευκρινήσῃ τὰ πάντα, κύριε Χαρτράιτ, ἢ ἀλλῶς ἡ Λαύρα Φαίρλη δὲν θὰ γείνη ποτὲ σύζυγός του.

ΙΔ'

Ἐνῷ ἐκχάμπωμεν τὴν γωνίαν τῆς ἐπαύλεως, παρετηρήσαμεν ὄχημα ἀνερχόμενον ἐκ τῆς δειροστοιχίας. Ἡ δεσποινίς Χάλκομ ἀνέμεινε ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος τὴν ἀφίξιν τοῦ ὀχήματος, καὶ κατελθοῦσα ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς γηραιὸν τινα κύριον, καταβάντα ἐκ τοῦ ὀχήματος, εὐθὺς ὡς τοῦτο ἐσταμάτησεν. Ὁ ἀφικόμενος ἦτο ὁ κύριος Γίλμωρ.

Ἐξήτασα αὐτόν, ὅτε μὰς παρουσίασε πρὸς ἀλλήλους ἡ δεσποινίς Χάλκομ, μετὰ προσοχῆς καὶ περιεργίας, ἣν δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποκρούσω. Μετὰ τὴν ἀναχωρήσιν μου θ' ἀπέμενε ἐν τῇ ἐπαύλει ὁ γέρον μούτος· αὐτὸς θὰ ἦκουε τὰς ἐξηγήσεις τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάυδ, διότι εἰς τὴν πείραν αὐτοῦ ἐπρόκειτο νὰ καταφύγῃ ἡ δεσποινίς Χάλκομ. Συμφώνως πρὸς τὴν γνώμην αὐτοῦ θὰ εὐρίσκατο ἐπαρκεῖς ἢ ὄχι τὰς ἐξηγήσεις τοῦ μυστηρίου. Ἐμελλε νὰ διατριφῇ εἰς τὴν ἔπαυλιν μέχρι ὀριστικῆς λύσεως τοῦ περὶ τοῦ γάμου ζητήματος, καὶ ἂν τὸ συνοικεσίον συνωμολογεῖτο, αὐτὸς θὰ συνέτασσε τὸ ἔγγραφο, δι' οὗ ἀμετακλήτως θὰ ἐδεσμευετο τὸ μέλλον τῆς δεσποινίδος Φαίρλη. Ἀπὸ τότε, ἂν καὶ δὲν εἴξερα ἀκό-

μη ὅσα κατόπιν ἔμαθον, ὁ δικηγόρος ἐκείνος τῆς οικογενείας μοι ἐνέπνευεν ἐνδιαφέρον, οἷον οὐδέποτε ἠσθάνθη ὑπὲρ ἄλλου ἀγνώστου.

Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ κυρίου Γίλμωρ ἦτο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὸ ἀποδιδόμενον συνήθως κατὰ παράδοσιν εἰς τοὺς γηραιούς δικηγόρους. Εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου εὐθαλές καὶ τὴν κόμην μακρὰν ὅπως καὶ κτενισμένην ἐπιμελῶς· τὰ ἰμάτιά του, μελανὰ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐξαιρέτως ἤρμοζον εἰς αὐτόν· ὁ κόμβος τοῦ λαϊμοδέτου τοῦ ἦτο κανονικώτατος καὶ τὰ φαιὰ χειρόκτια του ἀσπίλα. Ἡ συμπεριφορά του εἶχεν ὅλην τὴν τυπικὴν χάριν καὶ τὴν λεπτὴν ἀβροφροσύνην τῆς παλαιᾶς σχολῆς, πρὸς δὲ καὶ τὴν εὐστροφίαν τοῦ πνεύματος καὶ τὸ φλέγμα, ἀπαιτούμενα εἰς ἀνθρώπων ἀναγκάζομενον ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του νὰ ποιῆται ἐτοιμὴν γρησιν πάντων αὐτοῦ τῶν προσόντων. Συνεπέρρανε ὅτι ἦτο χαρακτῆρος ὀμκλοῦ, αἰσιδόξου, τυχῶν ἀρχῆθεν τῆς συνδρομῆς εὐνοικῶν περιστάσεων, δικνύσας ἐντιμὸν στάδιον ἐν ἀνέτῳ εὐπορίᾳ καὶ ἀφικόμενος εἰς γῆρας εὐχάριστον καὶ σεβαστὸν τοῖς πᾶσιν. Τοιαῦτα ἦσαν οἱ ἐντυπώσεις μου, μετὰ τὴν πρὸς τὸν κύριον Γίλμωρ παρουσιάσιν μου ἀποδίδω δὲ αὐτῷ δικαιοσύνην, προσθέτων ὅτι αἱ περικιτέρω σχέσεις μας οὐδαμῶς μετέβλησαν αὐτάς.

Ἀφῆκα τὸν δικηγόρον καὶ τὴν δεσποινίδα Χαλκομβ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἔγκυλιν, διὰ νὰ συνομιλήσωσι περὶ οικογενειακῶν ὑποθέσεων, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῶσιν ἐκ τῆς παρουσίας τρίτου. Αὐτοὶ διήλθον τὴν στυὰν μεταβαίνοντες εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐγὼ δὲ, κατελθὼν ἐκ νέου τὴν κλίμακα, ἐπορεύθην νὰ πλανηθῶ εἰς τὰς ἐρήμους ἀτρακτοὺς τοῦ κήπου.

Ὀλίγα ὥριαι δικιμονῆς ἐν Λίμμεριτζ-Χάουζ μοι ὑπελείποντο· ὤφειλον ἀμετακλήτως νὰ ἀναχωρήσω τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης· δὲν ἠδύναμην νὰ καταγείνω πλέον εἰς τὰς ἐρεῦνας, ἃς ἡ ἐκείνη ἐπιστολὴ εἶχε καταστήσει ἀναγκαστικάς. Ἀπεφάσισα νὰ ἀφήσω τὴν καρδίαν μου κατὰ τὸ ὑπολειπόμενον βραχὺ διάστημα ἔρμικιον τῆς θλιβερᾶς ἠδονῆς τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μ' ἐλέγξῃ διὰ τοῦτο. Ἄλλως τε τὸν τοιοῦτον ἀποχαιρετισμὸν ὤφειλον πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα, τὰ ἀδιαχώριστα εἰς τὸ ἐξῆς ἐν τῇ μνήμῃ μου ἀπὸ τὸ ὄνειρον τῆς εὐδαιμονίας καὶ τοῦ ἔρωτος, τὸ διαρκέσαν ἐπὶ βραχυτάτον διάστημα καὶ διακασπὲν τὸσον ἀποτόμως.

Περιεφερόμην ἀκουσίως εἰς τὴν ἀτρακτὸν, ἣτις εὐρίσκετο ὑπὸ τὰ παρὰθύρα τοῦ σπουδαστηρίου μου, ὅπου τὴν εἶδον τὴν προηγουμένην ἐσπέραν περιπατοῦσαν μετὰ τοῦ κυναρίου της. Περιεπάτουν καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ἔδαφος, τὸ ὅποιον ἠγγισαν οἱ πόδες της μέχρι τῆς κεκλεισμένης μικρᾶς θύρας τῆς κινκλίδος, δι' ἧς προεφυλάσσετο τὸ θερμοκήπιον τῶν ῥόδων της.

Ὁ χειμὼν εἶχε καταστήσει γυμνὸν καὶ μελαγχολικὸν τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ἄλλοτε

τὸσον χλοερὸν καὶ γελόν. Τὰ ἄνθη, ὧν ἐκάστου τὸ ὄνομα μοι ἔλεγε, τὰ ἄνθη ἅτινα ἐγὼ τὴν ἐδίδασκον νὰ ζωγραφίζῃ, εἶχον ἐξαφανισθῆ.

Προῦχώρησα μέχρι τῆς ἰτέας, παρὰ τὴν ὁποίαν συχνάκις ἐκαθήσαμεν ἀναπνέοντες τὰ χλιαρὰ ἀρώματα τῶν θεινῶν νυκτῶν, καὶ θλυμαζόντες τὴν ἀπεραντὸν συνεκδοχὴν τῆς σκιᾶς καὶ τοῦ φωτός ἐπὶ τοῦ πρὸ ἡμῶν ἐκτεινομένου πεδίου. Πέριξ μου, μετὰ θλιβεροῦ τριγμοῦ, ἐπιπτον ἐκ τῶν κλάδων τὰ φύλλα, καὶ ὁ ἀήρ πλήρης τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ ἐδάφους ἐπάγωνε τὸ σῶμά μου, μέχρι μυελῶ ὀστέων. Ἐξαιρουμένων νὰ προχωρῶ, εὐρέθην ἐκτὸς τοῦ περιβόλου ἀκολουθῶν στενωπὸν, εὐρισκομένην μεταξὺ δύο φρακτῶν, ἣτις ἐν ὀμκλῇ ἀνωφερῆς ἦγε πρὸς τὴν πλησιόχωρον ἀκτὴν. Τὸ γηραιὸν καὶ καταβεβλημένον δένδρον, τὸ κείμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς στενωποῦ, ὑπ' ὃ πολλάκις ἐκαθήσαμεν διὰ νὰ ἀνακλυθῶμεν, ἦτο ἐμπεποτισμένον ἐκ τῆς βροχῆς καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ἐστολισμένον διὰ χλόης καὶ πτέριδος ὑπὸ γηραιὸν τινα καὶ διερωγῶτα τοῖχον, ὅπερ εἶχα συχνάκις χάριν αὐτῆς ἰχνογραφῆσαι, εἶχε μεταβληθῆ εἰς τέλμα, οὐ ἐν τῷ μέσῳ ἐξεῖχον φυτὰ τινα κατερρυπωμένα ὑπὸ τοῦ βορβοῦρου. Φθασας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἀνωφερῆς, παρετήρησα τὴν τοποθεσίαν, τὴν ὁποίαν κατὰ τὰς εὐδαιμόνας παρελθούσας ἡμέρας ἠγάπα τὸσον νὰ βλέπῃ καὶ νὰ μελετᾷ. Τὸ ψῦχος καὶ ἡ γύμνωσις εἶχον ἐπιδράμει αὐτήν! Δὲν ἦτο πλέον ἡ τοποθεσία, ἣτις εἶχεν ἐντυπωθῆ εἰς τὴν μνήμην μου. Δὲν τὴν ἐφώτιζε πλέον ἡ ἐξαστραπτουσα παρουσία της· δὲν συνηνοῦτο ἡ φωνὴ της μετὰ τὴν πνεύσαν εἰς τὴν εὐρεῖαν πεδιάδα αὐραν. Εἰς ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν θέσιν, ἐξ ἧς ἐθεώμην τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα, μοι εἶχε λαλήσει περὶ τοῦ πατρός της, ἀπομειναντος μόνου αὐτῆς προστάτου. Μοι εἶπε τὸσον ἠγάπων ἀλλήλους καὶ πόσην ἀκόμη ἠσθάνετο θλίψιν, ἀναλογιζομένη τὴν στέρησίν του καὶ ἐνθυμουμένη αὐτὸν ὅσκις εἰσῆρχετο εἰς δωμάτια τινα τῆς ἐπαύλεως, ὅπου κατῴκησεν ἄλλοτε μετ' αὐτοῦ, ἡ ὅσκις κατεγίνετο εἰς ἀσχολίας, ἃς ἐξετέλου ἄλλοτε ὁμοῦ. Ἡ τοποθεσία, ἣν ἐβλεπον τότε ἀκρωμένως τὴν ἐμπιστευτικὴν ταύτην ὀμιλίαν, ἦτο πραγματικῶς ἡ αὐτή, ἣν ἐβλεπον καὶ τῶρα ἐν τῇ μονῶσει μου. Ἄλλὰ πόσον μοι ἐφαίνετο παρηλλαγμένη!

Ἄνευ θλίψεως ἀπῆλθον ἐκεῖθεν, κατῆλθον πρὸς τὴν ἀκτὴν καὶ διήλθον διὰ τοῦ ἔλους, παρακάμπτων τοὺς ἐξ ἄμμου λοφίσκους. Τὸ κύμα ἤφριζε θραυόμενον εἰς τὴν ἀκτὴν· εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν τὴν εἶδα χαράττουσαν ἐπὶ τῆς ἄμμου διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ἀλεξήλιου της γραμμᾶς ἀορίστους· αὐτόθι εἶχομεν καθῆσει ἐγγύς ἀλλήλων καὶ αὐτὴ μοι ὠμίλει περὶ ἐμοῦ καὶ τῆς πτωχῆς οικογενείας μου, ἀποτεινουςά μοι περὶ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς μου παντοίας ἐρωτήσεις μετὰ τῆς ἰδιαζούσης εἰς τὰς γυναῖκας, ἀβρόφρονος λεπτότητος· αὐτόθι μετ' ἠρώτησε μετ' ἀ-

φελούς ἀπορίας, ἂν ποτε θ' ἀπεφάσιζον ν' ἀφήσω τὸν ἔρημον τοῦ ἀγάμου βίον διὰ νὰ νυμφευθῶ καὶ ἀποκτήσω οἰκογένειαν. Ὁ ἀνεμὸς καὶ τὰ κύματα εἶχον ἐξαλείψει τὰ ἴχνη, ἅτινα εἶχε χαραξῆ ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ τὰ ὅποια ἐγὼ ἐπόθουν νὰ μείνωσιν αἰώνια. Ἔστρεψα τὸ βλέμμα τότε, ἐστρημένον παντὸς ἐνδιαφέροντος, ἐπὶ τῶν ἐρήμων ἐκείνων καὶ μονοτόμων ἐκτάσεων, καὶ τὸ μέρος, τὸ ἱερὸν δι' ἐμέ, ἔνεκα τῶν εὐχαριστῶν ὥρων, ἃς διήλθον ἄλλοτε ἐκεῖ μετ' αὐτῆς, μοι ἐφάνη αἴφνης ἀγνωστον, ὡς νὰ μεταφέρθη διὰ πρῶτην φορὰν εἰς χώραν, ὅπου δὲν εἶχον προηγουμένως κατοικήσει.

Ἡ μελαγχολικὴ σιγὴ τῆς ἀκτῆς μοῦ ἐπάγωνε τὴν καρδίαν. Ἐπέστρεψα εἰς τὴν ἔγκυλιν καὶ εἰς τὸν κήπον, ὅπου εἰς πᾶν βῆμα ἐξεγείρετο ζῶσα ἡ ἀνάμνησις ἐκείνης!

Εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἀνδῆρου εὐρον τὸν κύριον Γίλμωρ, ἀναμνηστικῶς με βεβαιῶς, διότι, εὐθὺς ὡς με εἶδεν, ἔσπευσε πρὸς συνάντησίν μου. Δὲν εὐρισκόμην εἰς ψυχικὴν κατάστασιν, καθιστώσαν εὐχάριστον τὴν συνάντησιν μετ' ἐνὸς ἀγνωστοῦ. Ἄλλ' ἡ συνέντευξις ἦτο ἀναπόφευκτος καὶ ἐδέησε νὰ τὴν ἀποδεχθῶ, φερόμενος κατ' αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατόν καλλιτέρον.

— Φθάνετε ἐγκαίρως, μοι εἶπεν ὁ γηραιὸς δικηγόρος. Ἐχω κατὰ νὰ σᾶς εἶπω, φίλτατε κύριε, καὶ ἂν δὲν ἔχητε δυσκολίαν, ἐπωφελοῦμαι τῆς εὐκαιρίας ταύτης. Διὰ νὰ συντάμω τὸ προίμιον, σᾶς λέγω ὅτι ἡ δεσποινὶς Χαλκομβ καὶ ἐγὼ συνωμιλήσαμεν περὶ τινῶν οικογενειακῶν ὑποθέσεων, ὧν ἕνεκα ἦλθον ἐδῶ, καὶ κατὰ τὴν συνδιαλέξιν μας μοι ἀνέφερον ὅχι μόνον τὰς δυσχερεῖς λεπτομερείας, τὰς συνδεομένας μετὰ τὴν ἀνώνημον ἐπιστολήν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐντιμότερον καὶ λίαν ἀξιόπικινον μέρος, ὅπερ σῆς ἀνελάβετε εἰς τὰ μέχρι τοῦδε γινόμενα. Ἐνεκα τῆς συνεργίης σας ταύτης, νομίζω ὅτι θὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀναγγέλλων ἡμῖν ὅτι τὰς ἐρεῦνας, ἃς ὑμεῖς ἠρχίσαστε, ἀνκλαμβάνω νὰ ἐξακολουθήσω ἐγὼ, βεβαιώθητε δέ, φίλτατε κύριε, ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἀνατίθεται εἰς καλὰς χεῖρας.

— Εἰσθε, κύριε Γίλμωρ, ἀπήνησα, ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἰκανώτερός μου, ὅπως συμβουλεύσητε καὶ ἐνεργήσητε εἰς ὑπόθεσιν τὸσον ἀβράν. Μήπως φανῶ ἀδιακρίτος, ἂν σᾶς ἐρωτήσω ἂν ἀπεφάσισατε ὠρισμένως περὶ τῆς πορείας, ἣν θ' ἀκολουθήσετε ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ;

— Τὴν ὠρισά ὅσον ἦτο δυνατόν μέχρι τοῦδε. Σκοπεύω νὰ πέμψω ἐν ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς μετὰ λεπτομεροῦς ἐκθέσεως περὶ τῶν σχετικῶν περιστάσεων πρὸς τὸν δικηγόρον τοῦ σίρ Πέρισιβαλ Κλάυδ, ἐν τῶν ἐν Λονδίῳ συναδέλφων μου, μετὰ τοῦ ὁποίου διατελῶ κάπως εἰς σχέσεις φιλικὰς. Θὰ φυλάξω τὸ πρωτότυπον τῆς ἐπιστολῆς διὰ νὰ τὸ δεῖξω εἰς τὸν σίρ Πέρισιβαλ κατὰ τὴν ἀφίξιν του. Ἐπρόντισα ἤδη τινὲς τρόπων νὰ ἐπανεύρωμεν τὰς δύο γυναῖκας, ἀποστειλάς ἕνα

τῶν ὑπηρετῶν τοῦ κυρίου Φαίρλη, ἀνθρω-
πον τῆς ἐμπιστοσύνης μας διὰ νὰ λάβω
πληροφορίας εἰς τὸν σταθμὸν. Τὸν ἐφο-
διάσαμεν μὲ τὸ ἀναγκαστὸν χρηματικὸν
ποσὸν καὶ μὲ ὀδηγίαν λεπτομερεστάτας,
καὶ μόλις ἀνεύρη τὰ ἴχνη των, ὀφείλει νὰ
τὰς ἀκολουθήσῃ, ὅπουδῆποτε καὶ ἂν ὑπά-
γωσιν. Αὐτὰ μόνον δυνάμεθα νὰ πράξω-
μεν μέχρι τῆς Δευτέρας, ὅτε θ' ἀφίχθῃ
ὁ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάιτ. Δὲν ἀμφισβάλλω
ποσῶς ὅτι θὰ σπεύσῃ ἀμέσως νὰ δώσῃ
πάσας τὰς ἀπαιτουμένους ἐξηγήσεις, ἃς
ὀφείλει τις ν' ἀναμείνῃ παρὰ παντὸς εὐ-
γενεῦς καὶ ἐντίμου ἀνδρός. Ὁ σὶρ Πέρ-
σιβαλ εἶνε ἀνὴρ ὑψηλῆς περιωπῆς· κατέ-
χει θέσιν ἐπιφανῆ καὶ ἡ ὑπόληψίς του
εἶνε ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας, ὥστε εἶμαι
βέβαιος ὡς πρὸς τὸ ἀποθησόμενον. Ἡ
πεῖρα τοῦ γήρατός μου μ' ἐδίδαξεν, ὅτι
παρόμοια πράγματα συμβαίνουσι σχεδὸν
καθ' ἑκάστην. Καὶ αἱ ἀνώνυμοι ἐπιστο-
λαὶ καὶ αἱ ἀτυχεῖς γυναῖκες εἶνε πράγματα
συχνάκις ἀπαντώμενα, ἕνεκα τῆς κακῆς
ἡμῶν κοινωνικῆς καταστάσεως. Ἀναγνω-
ρίζω ὅτι εἰς τὴν παρούσαν εἰδικὴν περι-
στασιν ὑπάρχουσι τινες ἔκτακτοι περι-
πλοκαί, ἀλλὰ πλὴν τούτου ἡ οὐσία καὶ
ὁ χαρακτήρ τῆς ὑποθέσεως εἶνε κοινός,
κοινότατος.

— Δυστυχῶς ἐγώ, κύριε Γίλμωρ, δὲν
βλέπω τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔ-
ποψιν!

— Εἶνε φυσικόν, ἀγαπητέ μου κύριε,
φυσικώτατον! Ἐγὼ εἶμαι γέρον καὶ βλέ-
πω τὰ πράγματα ὑπὸ πρακτικὴν ἔποψιν·
σεῖς εἶσθε νέος καὶ προτιμάτε τὴν ῥο-
μαντικὴν αὐτῶν φάσιν. Ἄς μὴ συζητή-
σωμεν ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ κρίνειν.
Τὸ ἐπάγγελμά μου μὲ καταδικάζει νὰ ζῶ
εἰς ἀτμόσφαιραν συζητήσεως, διαρκῶς καὶ
μετὰ πολλῆς προθυμίας ἀποφεύγω τὴν
συζήτησιν, ὡς εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν,
ὡς εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν. Ἄς ἀ-
ναμείνωμεν τὰ γεγονότα ἃς ἀναμείνωμεν
αὐτά, ἀγαπητέ κύριε. Ἡ ἐνταῦθα δια-
μονὴ εἶνε εὐφρόνουτος... Ἐχει ἀρκετὸν κυ-
νήγι;... Πιθανῶς ὄχι... αἱ; Μοῦ φαίνεται
ὅτι ὁ κύριος Φαίρλη δὲν μεριμνᾷ νὰ ἐπι-
τηρῇ τὰ κτήματά του ὅπως πρέπει. Ἄ-
διάφορον ὅμως... ἡ διαμονὴ εἶνε ἐξαιρέ-
τος καὶ ἡ συντροφία χαριστάτη... Ἴχνο-
γραφεῖτε, κύριε Χαρτράιτ; εἶσθε ζωγράφος,
ὡς μοι εἶπον. Εἶνε λαμπρὸν πλεονέ-
κτημα, τὸ ὅποιον καθεὶς ἐπιθυμεῖ νὰ
ἔχῃ!... Καὶ εἰς τί εἶδος ζωγραφικῆς κα-
ταγίνεσθε;

Περιεπέσαμεν τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν
κοινὴν ἡ χυδαία συνδιάλεξιν· διὰ νὰ
ἡμαὶ δὲ δικαιοτέρας ὀφείλω νὰ εἶπω ὅτι
ὁ κύριος Γίλμωρ ὠμίλει, ἐνῶ ἐγὼ προσε-
πιούμην ὅτι τὸν ἠκούω. Ἡ προσοχὴ
μου ἀφίστατο πολὺ, καὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐκ
τῶν θεμάτων, ἅτινα ἐπράγματευστο μετὰ
στωμύλης εὐρείας λόγου. Αἱ τελευταῖαι δύο
ὥραι τοῦ περιπάτου μοὶ εἶχον ἐμποιήσει
ἐντύπωσιν, ὑφ' ἧς τὴν ἐπίδρασιν διέτελει
ἀκόμη τὸ πνεῦμά μου. Πρὸς τί νὰ πρακ-
τεῖνω, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν, τὴν
σκληρὰν τοῦ ἀποχωρισμοῦ δοκιμασίαν;

Εἰς τίναν ἡδύνατο νὰ εἶνε χρήσιμος ἡ ἐπι-
πλέον εἰς τὴν ἔπαυλιν διαμονή μου; Ἐξ-
κολουθῶν νὰ διαμένω ἔτι πλέον εἰς Κῶμ-
βερλανδ ἔχον τὸν καιρὸν μου ἀνωφελῶς.
Καὶ ἐπειδὴ προθεσμίαν καμμία δὲν μοὶ ἐ-
δόθη εἰς τὴν ἀπόλυσιν, ἦν ἐπέτυχον παρὰ
τοῦ προϊσταμένου μου, λόγος κανεὶς δὲν
ὑπῆρχεν ἐμποδίζων με νὰ ἐπισπεύσω τὴν
ἀναχώρησίν μου.

Διὸ ἀπεφάσισα ν' ἀναχωρήσω. Ὑπελεί-
ποντο ὥραι τινες τῆς ἡμέρας καὶ ἐσκέφθην
ἄμετακλήτως ν' ἀνελθῶ μετὰ μεσημ-
βρίαν τὴν εἰς Λονδὸν ἄγρουσαν. Ἐπω-
φελήθην τῆς πρώτης τυχοῦσης προσφάσεως
διὰ ν' ἀποχωρισθῶ εὐγενῶς παρὰ τοῦ κυ-
ρίου Γίλμωρ καὶ ἐπιστρέψω ἀμέσως εἰς
τὰ δωμάτιά μου.

Ἀνερχόμενος συνήντησα εἰς τὴν κλί-
μακα τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, ἣτις ἐνο-
νόησασα ἐκ τῆς σπουδῆς μεθ' ἧς ἐβάδιζα
καὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡθους μου ὅτι
νέα τις σκέψις μὲ κατεῖχε, μὲ ἠρώτησε
τί συνέβη. Ἀνεκείνωσα εἰς αὐτὴν μετα-
χειριζόμενος τὰς αὐτὰς ἐκφράσεις, ἃς ἀ-
νωτέρω ἀνέφερα, τοὺς λόγους, ἐξ ὧν ἐ-
πίσθηθην νὰ ἐπιταχύνω τὴν ἀναχώρησίν μου.

— Ὅχι, ὄχι, μοὶ εἶπε μεθ' ἄβρας καὶ
συμπαθοῦς ἐπιμονῆς· πρέπει ν' ἀποχωρι-
σθῶμεν ὡς φίλοι· συμμερίσθητε τὴν τρα-
πέζαν μας ἄλλην μίαν φορὰν ἀκόμη. Μεί-
νατε εἰς τὸ δεῖπνον, μείνατε καὶ ἃς προσ-
παθήσωμεν νὰ διέλθωμεν καὶ τὴν τελευ-
ταίαν ἐσπέραν φαιδρῶς ὅσον τὸ δυνατόν,
ὅπως ἄλλοτε. Σὰς παρακαλῶ ἐγώ, σὰς
παρακαλεῖ καὶ ἡ κυρία Βέζεϋ...

Εἶτα ἀφοῦ ἐδίστασεν ὀλίγον προσέθηκε·
— Καὶ ἡ Ἀζούρα ἐπίσης ἐνώνει τὰς
παρκαλήσεις της μὲ τὰς ἰδικὰς μας.

Ὑπεσκέθην νὰ μὴ ἀναχωρήσω. Ὁ Θεὸς
γινώσκει, ὅτι δὲν ἤθελα ν' ἀφήσω εἰς
καρμὴν ἐξ αὐτῶν οὐδὲ σικιὰν λυπηρὰς
ἐντυπώσεως.

Ἐκρίνα κατάλληλον ν' ἀναμείνω τὴν
στιγμὴν τοῦ δεῖπνου εἰς τὸ σπουδαστή-
ριόν μου, κατήλθον δὲ ὅτε ἐδόθη τὸ ση-
μεῖον διὰ τοῦ κώδωνος.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν εἶ-
χον ἀπευθύνει τὸν λόγον πρὸς τὴν δε-
σποινίδα Φαίρλη οὔτε κἂν τὴν εἶχον ἴδει.
Ἡ πρώτη μας συνάντησις, καθ' ἣν στιγ-
μὴν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθυσαν, ὑπῆρξε
δεινὴ δοκιμασία διὰ τὴν ἀπάθειαν καὶ
ἐκείνης καὶ ἐμοῦ. Καὶ αὐτὴ προσεπάθησε
πάση δυνάμει ν' ἀννακλέσῃ κατὰ τὴν
τελευταίαν ἐκείνην ἐσπέραν τὴν ἀνάμνη-
σιν τοῦ καιροῦ, ὅστις εἶχε παρέλθει ἀνε-
πιστρεπτὴ πλέον! Εἶχεν ἐνδυθῆ ἕν τῶν
φορεμάτων, τὸ ὅποιον κατ' ἐξοχὴν μοὶ ἠ-
ρεσκε καὶ τὸ ἐθαύμαζον, ἐκ μεταξὺς χρώ-
ματος κυανοῦ βλεῖος, κεκοσμημένον διὰ
τριχάπτων. Προῦχώρησε πρὸς ὑπάντησίν
μου μετ' ἄρας σπουδῆς καὶ προθυμίας,
μοὶ ἔτεινε δὲ τὴν χεῖρα μετὰ τῆς αὐτῆς
ἀφελούς καὶ ἀπερίττου εὐλιχνείας,
μεθ' ἧς μὲ ὑπεδέχετο κατὰ τὰς ἡμέρας
τῆς εὐδαιμονίας μας. Ἀλλὰ αἱ παγεροὶ
τῆς δάκτυλοι, αἱ τρέμοντες μετὰ τῶν
ἰδικῶν μου, αἱ ὡραὶ πρὸς τῆς, ἐν τῷ
μέσῳ τῶν ὁποίων ἡστραπτεν ἐρήθημά τι

ὡπαὶ κηλὶς ζωηρά, τὸ μειδίαμα, ὅπερ, ἀ-
νατέλλον βεβαιωμένον ἐπὶ τὰ χεῖλη της,
ἐσβέννυτο βαθμηδὸν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ
βλέμματός μου, ἐμαρτύρουν ἀκούοντες
διὰ πόσης αὐταπαρησίας κατώρθου νὰ
διατηρῇ τὴν φαινομενικὴν ἐκείνην ἀταρα-
ξίαν. Ἡσθάνομην τὴν στιγμὴν ἐκείνην
ὅτι τὴν ἠγάπων πλέον ἢ ποτέ!

Ὁ κύριος Γίλμωρ πολὺ μὰς ἐβοήθησε
κατὰ τὴν δύσκολον ταύτην περίστασιν.
Ἦτο λίαν εὐθύμιος καὶ διηύθυνε τὴν συν-
διάλεξιν μετὰ σπανίας ἐτοιμότητος. Ἡ
δεσποινὶς Χάλκομβ τὸν ἐβοήθει σπουδαίως
κατὰ τοῦτο, ἐγὼ δὲ ἠκολούθουν, ὅσον μοὶ
ἦτο δυνατόν, τὸ παράδειγμα, ὅπερ αὐτῇ
μοὶ ἔδιδεν. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, δι' ὧν τό-
σον καλῶς ἐγίνωσκε νὰ διερμηνεύῃ τὰς
παντοίας ἐκφράσεις, ἦσαν προσηλωμένοι
διαρκῶς ἐπ' ἐμοῦ, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δεῖ-
πνου ἀποτείνοντές μοι ἄφρων, ἀλλ' εὐ-
γλωττον ἰκεσίαν: «Βοηθήσατε τὴν ἀδελ-
φὴν μου, ἐφαίνοντο λέγοντες διὰ τοῦ ἀ-
νησυχου αὐτῶν βλέμματος, βοηθήσατε
τὴν ἀδελφὴν μου καὶ θὰ βοηθήσητε καὶ
ἐμεῖ!»

Τὸ δεῖπνον παρήλθεν ἀρκετὰ καλῶς. Ἡ
ἐπίπλαστος ἀταραξία μας διτηρήθη ἀ-
μειώτως. Ὅτε αἱ κυρίαὶ ἠγέρθησαν ἐκ
τῆς τραπέζης καὶ ἀπεμείναν μενοί,
ὁ κύριος Γίλμωρ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ἐστιατό-
ριον, νέον περιστατικὸν παρουσιάσθη, ὅ-
πως προσελύθη τὴν προσοχὴν μας καὶ
μοὶ παράσχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ διατη-
ρήσω ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν σιγὴν, ἣτις
μοὶ ἦτο ἀναγκασία ὅπως ἠσυχάσω. Ὁ θε-
ράπων, ὁ ἀποσταλαὶς πρὸς ἀνίχνευσιν τῆς
Ἄννης Κάδερικ καὶ τῆς κυρίας Κλέ-
μεντς, ἐπέστρεψε καὶ εἰσῆλθον ἐν τῷ ἄμα,
ὅπως ἀνακοινώσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐ-
νεργείας του.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ κύριος
Γίλμωρ, τί ἔμαθες;

— Ἀνεκάλυψα, ἀπήντησεν ὁ θεράπων,
ὅτι αἱ δύο γυναῖκες ἔλαβον εἰς τὸν ἐδῶ
σταθμὸν εἰσιτήρια διὰ Καρλαίλ.

— Καὶ ἀφοῦ ἔμαθες αὐτό, θὰ μετέβης
βέβαια εἰς Καρλαίλ;

— Μάλιστα, κύριε· ἀλλὰ μετὰ λύπης
ὀφείλω νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἐκεῖ δὲν ἠδυνήθη
ν' ἀνεύρω κανὲν ἴχνος τῶν δύο γυναικῶν.

— Ἐζήτησες πληροφορίας εἰς τὸν σταθ-
μὸν τοῦ σιδηροδρόμου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἰς τὰ διάφορα ξενοδοχεῖα;

— Ἐπίσης.

— Καὶ παρέδωκες εἰς τὴν ἀστυνομίαν
τὴν ἐκθεσιν τῶν γεγονότων, τὴν ὁποίαν
συνέταξα;

— Τὴν παρέδωκα.

— Πολὺ καλῶς· ἐπραξες πᾶν ὅ,τι ἦτο
δυνατὸν νὰ πράξω καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Ἐ-
πομένως τὰ πράγματα θὰ μείνωσιν εἰς
αὐτὸ τὸ σημεῖον μέχρι νεωτέρας τινὸς πε-
ριστάσεως. Ἡμεῖς, κύριε Χαρτράιτ, ἐξηκο-
λούθησεν ὁ γηραιὸς δικηγόρος, ἀφοῦ ὁ θε-
ράπων ἀπῆλθεν, διεθέσαμεν καλῶς ὅσα
μέσα εἶχομεν εἰς τὴν ἐξουσίαν μας. Μέχρι
τουδε ὅμως αἱ δύο ἐκεῖναι γυναῖκες ἐφα-
νήσαν ἐπιτηδειότεραι ἀπὸ ἡμᾶς καὶ δὲν

μὰς μένει ἄλλη ἐλπίς νὰ μάθωμέν τι θε-
τικόν, εἰμὴ μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ σὺ Πέρ-
σιβαλ Κλάυδ... Ἐπιθυμεῖτε νὰ γεμίσω
ἐκ νέου τὸ ποτήριόν σας ;... Εἶνε ἐξείρε-
τος αὐτός ὁ οἶνος τοῦ Πόρτου, παλαιός
καὶ πολὺ τονικός... Ἐγὼ ὅμως ἔχω καλ-
λιτέραν ποιότητα ἀπὸ αὐτὴν εἰς τὴν ἀ-
ποθήκην μου.

Ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς
τὴν αἴθουσαν ἐκείνην, ἐνθα διήλθον τὰς
εὐδαιμονεστάτας τῆς ζωῆς μου ἐσπέρας,
καὶ ὅπου δὲν ἔμελλον πλέον νὰ ἐπανιδῶ
ἐκείνην ποτὲ !... Ἀφ' οὗτοι αἱ ἡμέραι ἐγέν-
οντο βραχύτεραι καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους
παραυρά, ἡ θέα τῆς αἰθούσης εἶχε μετα-
βληθῆ. Αἱ πρὸς τὸ ἀνδρῶν υαλόφρακτοι
θύραι ἦσαν νῦν κεκλεισμένοι καὶ ἐκαλύ-
πτοντο ὑπὸ πυκνῶν παραπετασμάτων.
Ἀντὶ τοῦ ἠδέος ἐκείνου σκίωφτος τῆς
ἐσπερινῆς λύκης, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ
ὁποῦ συνήθως ἐκαθήμεθα αὐτόθι συν-
διαλεγόμενοι, ἡ ζωὴν ἀμυψίς τῶν κη-
ρίων ἐθάμβου νῦν τὸ ὄμμα μου. Τὰ πάντα
εἶχον μεταβληθῆ, καὶ τὸ ἐσωτερικόν καὶ
τὸ ἐξωτερικόν !

Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ ὁ κύριος
Γίλμωρ ἐκάθητο παρὰ τινὰ τράπεζαν
παιγνιδίου. Ἡ κυρία Βέζεϋ εἶχε κατα-
φύγει εἰς τὸ σύνθημα αὐτῆς ἀνάκλιτρον.
Ὅλοι διήρχοντο τὴν ἐσπέραν των ὅπως
πάντοτε, ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχεν ἡ ἐλαχίστη
ἀνωμαλία, καὶ ἡ τοιαύτη παρατήρησις
μου κατέστησε τὴν θέσιν μου μᾶλλον ἀλ-
γεινήν. Εἶδα τὴν δεσποινίδα Φαίρλη ἰ-
σταμένην ἀκίνητον παρὰ τὸ ἀναλόγιον
τῆς μουσικῆς· ἄλλο τε μετὰ πόσης προ-
θυμίας θὰ ἐσπευδον πρὸς αὐτὴν ! ἀλλ' ὅ-
μως ἔστιν ἀναποφασίστως, μὴ γινώσκων
τί νὰ πράξω, καὶ ἂν ὤφειλον νὰ μεταβῶ.
Ῥίψαα αὐτὴ τὸ βλέμμα πρὸς ἐμέ, ἔλα-
βεν ἐν τετραδίον μουσικῆς καὶ προὐχώ-
ρησεν ἀφ' ἐχυτῆς πρὸς συνάντησίν μου.

— Θέλετε νὰ ἐκτελέσω καμμίαν ἀπὸ
τὰς μελωδίας τοῦ Μόζαρτ, τὰς ὁποίας
τόσον ἀγαπᾶτε ; με ἠρώτησεν ἀνοίγουσα
τὸ τετράδιον μετὰ σπουδῆς καὶ ἐν τα-
ραχῇ, μετὰ τὸ βλέμμα τεταπεινωμένον.

Καὶ πρὶν ἢ προφθᾶσω νὰ τὴν εὐχαρι-
στήσω, μετέβη ταχέως καὶ ἐκάθησε πρὸ
τοῦ κλειδοκουμβάλου. Ἡ παρὰ τὸ ὄργανον
ἔδρα, εἰς ἣν συνειθίζον ἐγὼ νὰ καθήμεαι,
ἔμενε κενή. Ἐξέτελέσε τινὰ προανακρού-
σματα, ἀκολούθως στραφεῖσα ἔρριψε τὸ
βλέμμα τῆς πρὸς ἐμέ καὶ ἐπκνέφερον αὐ-
τὸ πρὸς τὴν μουσικὴν.

— Δὲν θέλετε νὰ καθήσητε εἰς τὴν συ-
νήθη σας θέσιν ; μοι εἶπε μετὰ τινος προ-
σπαθείας, ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Δύναμαι λοιπὸν νὰ κηθήσω ἐπ' αὐ-
τῆς τὴν τελευταίαν ἐσπέραν ; ἀπήντησα.
Δὲν ἀπεκρίθη εἰς τοὺς λόγους μου. Ἐ-
φαίνετο καταβάλλουσα πᾶσαν αὐτῆς τὴν
προσυχὴν εἰς τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τῆς μου-
σικῆς, ὅπερ ἐγίνωσκον ἐκ μνήμης καὶ
πολλάκις εἶχεν ἄλλοτε ἐκτελέσει ἐνώπιόν
μου, χωρὶς ποσῶς ν' ἀνοίξῃ τὸ τετράδιον.
Δὲν ἀμφίβαλα ὅτι μ' ἐνόησε, δὲν ἀμ-
φέβαλα ὅτι ἠσθάνετο τὴν παρουσίαν μου
ἐγγὺς αὐτῆς καὶ τοῦτο, διότι ἔβλεπα τὸ

ἐρύθημα τῶν παρειῶν τῆς ἐξαφανιζόμενον
καὶ εἰς τὴν ὠραίαν μορφήν τῆς βαθμη-
δῶν ἐξαπλουμένην πελιδνὴν ὠχρότητα.

— Ἡ ἀνχωρήσις σας πολὺ με θλίβει,
μοι εἶπε μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης,
ἐνῶ τὸ βλέμμα τῆς ἦτο ἀτενῶς προσηλω-
μένον ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ τετραδίου, οἱ δὲ
δάκτυλοί τῆς εὐκίνητοι ἐφέροντο ἐπὶ τῶν
πληκτρῶν μετὰ πυρετώδους γοργότητος,
ἦν οὐδέποτε ἄλλοτε, εἶχον προατηρήσει
εἰς αὐτὴν.

— Θὰ ἐνθυμοῦμαι αὐτὸν τὸν καλὸν
λόγον, δεσποινὶς Φαίρλη, ἐπὶ μακρόν, καὶ
ἀφ' οὗ ἀκόμη ἀνατεῖλη καὶ δύση ἡ ἡμέρα
τῆς αὔριον, ἀπήντησα.

Ἡ ὠχρὰ μορφή τῆς ἐγένετο ἔτι ὠχρο-
τέρα, ἔστρεψε δὲ ἀλλοχού τὸ βλέμμα διὰ
ν' ἀποφύγῃ τὸ ἰδικόν μου

— Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν περὶ τῆς αὔριον,
εἶπεν. Ἄς ἀφήσωμεν νὰ λαλήσῃ ἡ μου-
σικὴ με γλώσσῃν πολὺ ἐκφραστικωτέραν
τῆς ἰδικῆς μου· αὐτὴ καὶ μόνη ἄς μὰς
ἀπασχολήσῃ ἀπόψε.

Καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἔτρεμον. Ἐξ αὐτῶν
ἐξήλθεν ἐλαφρὸς στεναγμός, ὃν μᾶτην
προσεπάθησε νὰ κατὰπνιξῇ. Οἱ δάκτυλοί
τῆς μετὰ διαταγμῶν ἔκρουον τὰ πληκτρα
καὶ παράτονος ἤχους διέφυγον αὐτοῦς. Θέ-
λουσα νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα ἐταράχθη
καὶ ἐσυγχίσθη ἔτι μᾶλλον, καὶ ἀφῆκεν
ἐπὶ τέλους τὰς χεῖράς τῆς νὰ κατὰπέσω-
σιν ἀδρανεῖς μετὰ πείσματος καὶ δυσκα-
ρεσκείας. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ ὁ κύ-
ριος Γίλμωρ, ἐκ τοῦ τραπέζιου τοῦ παι-
γνιδίου παρ' ὃ ἐκάθητο, προσέβλεψαν
αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ
κυρία Βέζεϋ, ἣτις ἀφυπνισθεῖσα ἐπὶ τοῦ
ἀνακλίντρον, ἔνεκα τῆς ἀποτόμου δια-
κοπῆς τῆς μουσικῆς, ἐζήτησεν ἐξηγήσεις
περὶ τοῦ συμβάντος.

— Εἰξεύρετε νὰ πικίζετε οὕτω, κύριε
Χαρτράϊτ ; με ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Χάλ-
κομβ ῥίπτουσα βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ
τῆς θέσεω., ἐφ' ἧς κατεῖχον.

Ἐνόησα τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῶν λό-
γων τῆς καὶ ἠσθάνην ὅτι εἶχε δίκαιον.
Διὸ ἠγέρθη ἐν τάχει καὶ ἐκάθησα παρὰ
τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου. Καθ' ἣν
στιγμὴν ἀπεμακρυνόμην τοῦ κλειδοκουμ-
βάλου, ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἔστρεψε τὴν
σελίδα τοῦ τετραδίου, κρούουσα δὲ τὰ
πληκτρα διὰ χεῖρὸς μᾶλλον εὐσταθοῦς καὶ
ἀποδιδούσας εἰς τοὺς ἤχους περιπαθεστέ-
ρον ἔκφρασιν.

— Θὰ τὸ ἐκτελέσω, εἶπε, θέλω νὰ τὸ
ἐκτελέσω τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐσπέραν.

— Ὅρισατε, κυρία Βέζεϋ, εἶπεν ἡ δε-
σποινὶς Χάλκομβ, ὁ κύριος Γίλμωρ καὶ
ἐγὼ ἐβκρύνθημεν τὸ παιγνιδιον... Ἄς
πικίζωμεν ὅλοι ὁμοῦ ἕνα οὕτω... Ἀμ-
βάνει μέρος καὶ ὁ κύριος Χαρτράϊτ.

Ὁ γηραιὸς δικηγόρος ἐμειδίασε σαρ-
δονικῶς. Κερδιζὼν μέχρι τῆς στιγμῆς
ἐκείνης ἐν τῷ παιγνιδίῳ, ἀπέδωκε τὴν
διοργανωθεῖσαν παρὰ τῆς δεσποινίδος
Χάλκομβ ἀιρνιδιον ἀλλοτρίαν τοῦ παιγνι-
δίου εἰς τὴν ἀποστροφήν, ἣν πᾶσαι ἀ-
κυρίαὶ αἰσθάνονταν πρὸς τὰ παιγνιδία
εἰς ἃ ἤπτανται.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπέρας παρήλθε,
χωρὶς ἐκείνη νὰ μοι ἀποτείνῃ μίαν λέξιν
ἢ νὰ μοι ρίψῃ ἐν βλέμμα. Αὐτὴ ἐκάθητο
παρὰ τὸ κλειδοκουμβάλον, ἐγὼ δὲ παρὰ
τὴν τράπεζαν. Ἐξηκολούθει νὰ κρούῃ
ἀκαταπαύστως τὰ πληκτρα, ὡς νὰ ἐζήτη
ἐν τῇ μουσικῇ παρηγορίαν καὶ καταφύ-
γιον. Ὅτε μὲν οἱ δάκτυλοί τῆς ἔθιγον τὰ
πληκτρα μετὰ βραδύτητος ἠρέμου καὶ οἱ
περικηθεῖς ἤχοι ἀπέκτων μελαγχολικὴν
ἀνέκφραστον γοητείαν, ὅτε δὲ ἡ κρούσις
ἐγένετο ἀσθενεστέρα καὶ οἱ δάκτυλοί τῆς
ἐπλανῶντο μηχανικῶς, ὡς νὰ ἦτο εἰς αὐ-
τὴν τὸ ἔργον ἐκεῖνο ἀνιαρὸν καὶ κοπιώδες.
Ἐν τούτοις, με ὅλας ταύτας τὰς φάσεις,
ἐνέμεινε εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς, τοῦ νὰ
ἐκτελέσῃ μέχρι τέλους τὰ διάφορα μου-
σικὰ τεμάχια, καὶ τότε μόνον ἠγέρθη, πα-
ρικήσασα τὸ κλειδοκουμβάλον, ὅτε πάν-
τες ἠτοιμάζοντο ν' ἀποσυρθῶσιν.

Ἡ κυρία Βέζεϋ εὐρίσκατο πλησιέστε-
ρον τῶν ἄλλων εἰς τὴν θύραν καὶ μοι ἔ-
τεινε πρώτη τὴν χεῖρα.

— Δὲν θὰ σὰς ἴδω πλέον, μοι εἶπεν ἡ
πρεσβύτις, καὶ λυποῦμαι πολὺ, διότι θὰ
μὰς ἀφήσητε. κύριε Χαρτράϊτ. Ὑπῆρξα-
τε πάντοτε ἀγαθὸς καὶ ἀβοόφρων. Σὰς
εὐχόμεαι πᾶσαν εὐτυχίαν. Χαίρετε !

Ἦλθε κατόπιν ἡ σειρά τοῦ κυρίου Γίλ-
μωρ.

— Ἐλπίζω, κύριε Χαρτράϊτ, μοι εἶπεν,
ὅτι τὸ μέλλον μὰς ἐπιφυλάττει τὴν εὐ-
καιρίαν νὰ γνωρισθῶμεν καλλιτέρον...
Εἶσατε πληρέστατα βέβαιος ὅτι ἡ ὑπόθε-
σις ἀνετέθη εἰς καλὰς χεῖρας, δὲν εἶνε ἀ-
ληθές ;... Βέβαια, αὐτὸ ἐννοεῖται !... ὦ,
Θεέ μου, τί ψῆχος κάμνει ἀπόψε ! Μὴ μέ-
νετε ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν... Καλὸν ταξεί-
δι, φίλτατε κύριε, καλὸν ταξείδι !

Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐπλησίασεν...

— Αὔριον τὸ πρῶτὴν τὴν ἐβδόμην καὶ ἡ-
μίσειαν, εἶπεν.

Ἀκούσθως κύπτουσα πρὸς ἐμέ καὶ
λαλοῦσα ταπεινῇ τῇ φωνῇ προσέθηκεν :

— Ἡ συμπεριφορὰ σας τὴν ἐσπέραν
ταύτην κατέκτησε διὰ πάντος τὴν φι-
λίαν μου.

Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη προσήλθε τε-
λευταία.

Καθὼς ἐλάμβανα τὴν χεῖρά τῆς, ἀνα-
λογιζόμενος ὅποια ἡμέρα ἔμελλε ν' ἀνα-
τεῖλη τὴν ἐπιούσαν, δὲν ἐτόλμησα ν' ἀνυ-
ψώσω πρὸς αὐτὴν τὸ βλέμμα.

— Πρέπει ν' ἀνχωρήσω λίαν ἐνωρίς,
εἶπον· διὰ τοῦτο, δεσποινὶς Φαίρλη, θὰ
εἶμαι μακρὸν πρὶν...

— Ὅχι, ὄχι !... εἶπε μετὰ σπουδῆς
διακόπτουσα με, μὴ ἀνχωρήσετε, πρὶν
ἐξέλθω ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου. Θὰ κατα-
βῶ νὰ προγευματίσωμεν μαζὴ με τὴν
Μαριάνναν. Δὲν εἶμαι τόσον ἀχάριστος,
οὐδ' ἐπιλήσιμων τῶν τριῶν μηνῶν, ὡς
διήλθομεν ὁμοῦ.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ὀμιλήσῃ ἐπὶ πλέον,
ὡς νὰ τῇ ἔλειψεν ἡ πνοή. Ἡ χεῖρ τῆς
ἔθλιψε πρὸς στιγμὴν τὴν ἰδικὴν μου, τὴν
ἀφῆκε κατόπιν νὰ κατὰπέσῃ καὶ πρὶν δυ-
νηθῆ νὰ εἴπῃ : « Καλὴν νύκτα » ἐγένετο
ἄφρατος.

Φθάνω ταχέως εἰς τὸ πέρασ τῶν λυπηρῶν τούτων ἀκαμνήσεων, ὅπερ δὲν δύναμαι ν' ἀποφύγω, ὡς δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποφύγω καὶ τὴν ἡὲ τῆς τελευταίας ἡμέρας, καθ' ἣν ἔμελλον ν' ἀνχωρήσω ἐκ Λίμμεριτζ-Χάουζ.

Ἦτο ἡ ἐβδόμη καὶ ἡμίσεια, ὅτε κατῆλθον. Ἐν τούτοις καὶ αἱ δύο γυναῖκες εἶχον προηγηθῆ καὶ περκαθῆντο παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος. Ἐν τῇ παγερᾷ ἐκείνῃ ἀτμοσφαίρῃ, ἐν τῇ συγκερασαμένη λάμπει καὶ τῇ μελαγχολικῇ σιγῇ τῆς πρώτης ἐκαθήσασμεν προσπαθοῦντες νὰ φάγωμεν καὶ νὰ συνομιλήσωμεν. Ἀλλὰ πᾶσαι ἡμῶν αἱ προσπαθεῖαι, ὅπως διατηρήσωμεν τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀταραξίαν μας, ἦσαν καὶ ἐπώδυναι καὶ ἀνωφελεῖς. Διὸ ἠγέρθη, ὅσον ἠδυνήθην ταχύτερον, ὅπως θέσω πέρασ εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην.

Ἡ δεσποινὶς Χάλκωμ, ἣτις εὐρίσκειτο πλησίον μου, ἔλαβε τὴν μίαν τῶν χειρῶν μου, ὡς ἔτεινα πρὸς ἀμφοτέρας. Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη τότε στραφεῖσα αἴφνης ἐξῆλθε μὲ βῆμα ἐσπευσμένον ἐκ τῆς αἰθούσης.

— Καλὰ ἔκκεμεν, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλκωμ, ἀφοῦ ἡ θύρα ἐκλείσθη καλλιτέρον διὰ σᾶς καὶ δι' ἐκείνην.

Παρήλθεν ἔν λεπτὸν πρὶν δυνῆθαι νὰ ὀμιλήσω. Ἦτο λυπηρότατον, σκληρότατον νὰ τὴν χάσω διὰ πικρὸς, χωρὶς ν' ἀνταλλάξωμεν μίαν λέξιν ἢ ἓν βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ. Ἐν τούτοις δι' ὑστάτης προσπαθείας ἀπέκρυφα τὸν πόνον μου. Ἠθέλησα ν' ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τῆς δεσποινίδος Χάλκωμ, ἀποτεινὼν εἰς αὐτὴν τὰς καταλληλοτάτας ἐκφράσεις, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ διατυπώσεις τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ὡς ματαιῶς ἀνεζήτουν, κατέληξαν εἰς μόνην τὴν ἐξῆς φράσιν μου:

— Ἐγενόμην ἀξίος, ὥστε νὰ μοῦ γράψετε;

Αὐτὸ καὶ μόνον ἠδυνήθην νὰ εἶπω!

— Ἐγένεσθε ἀξίος εὐγενέστατα παντὸς ὅ,τι δυνῆθαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν ἐνόσω ζῶμεν ἀμφοτέροι. Θὰ σᾶς πληροφορήσω ἀκριβῶς οἰανδήποτε ἔκβασις λάβῃ ἡ ὑπόθεσις αὕτη.

— Καὶ ἂν τύχη νὰ σᾶς εἶμαι χρήσιμος, ἀδιάφορον πῶς καὶ πότε, καὶ ὅταν ἀκόμη πᾶσα ἀνάμνησις τῆς ἀξιώσεώς μου, τῆς παραφροσύνης μου ἐξελθῆ...

Δὲν ἠδυνήθην νὰ προφέρω ἄλλην λέξιν. Μοὶ ἔλειψεν ἡ φωνὴ καὶ ἀκουσίως αἱ ὀφθαλμοὶ μου ὑγράνθησαν ἐκ δακρύων.

Ἐλαβεν ἐκείνη ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς μου καὶ τὰς ἐσφιγξεν ἰσχυρῶς· αἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξήστραψαν, τὸ μελάγχρουν πρόσωπόν τῆς ἐχρωματίσθη ὑπὸ ζωηροῦ ἐρυθράματος, καὶ ἡ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία τῆς ἐγένετο ὠραία ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως τῆς γεννησιοφροσύνης τῆς ψυχῆς τῆς.

— Ναί, εἶπεν· ἂν ἐπέλθῃ τοιαύτη ὥρα, θὰ ἔχω πλήρη πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην· θ' ἀποκαθῶ πρὸς ὑμᾶς ὡς πρὸς φίλον καὶ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης, ὡς πρὸς ἀδελφὸν ἰδικόν μου καὶ ἰδικόν τῆς.

Καὶ σιωπήσασα μὲ προσεῖλκεν εἰς

τὰς ἀγκαλάς τῆς, τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο πλάσμα, ὡς νὰ ἦτο δὲ ἀδελφὴ μου πεφιλημένη μὲ ἠσπᾶσθη εἰς τὸ μέτωπόν. Εἶτα ἀποκαλοῦσά με διὰ τοῦ κυρίου ὀνοματὸς μου.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ προστατεύῃ, Βάλτερ! μοὶ εἶπε· μείνατε ἐδῶ καὶ ἡσυχάσατε ὀλίγον, εἶνε προτιμότερον καὶ δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς νὰ μὴ μείνω ἐδῶ μαζί σας. Θὰ σᾶς ἴδω, ὅταν θ' ἀνχωρήσητε, ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Καὶ μετὰ τοῦτο ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης ἐστράφη πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἶδον ἐκτεινομένην ἐνώπιόν μου τοπογραφίαν φθινοπώρου ἔρημον καὶ μελαγχολικὴν. Ἐμείνα εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἐπὶ τινος στιγμῆς, ἕως νὰ παρέλθῃ ἐν μέρει ἡ συγκίνησις μου, πρὶν ἀφήσω καὶ ἐγὼ τὴν αἴθουσαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀφήσω διὰ πικρῶς!

Παρήλθεν ἔν λεπτὸν καὶ πλέον ἴσως, ὅτε ἤκουσα αἴφνης σιγὰ σιγὰ ἀνοιγομένην τὴν θύραν καὶ θροῦν γυναικείας ἐσθῆτος ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ἡ καρδίκα μου ἐπικλεβιαίως ὅτε ἐστράφη. Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἤρχετο πρὸς ἐμέ!

Ἐσταμάτησεν ἀσθμαίνουσα, ὅτε τὰ βλέμματά μας συνητηθήσαν καὶ εἶδεν ὅτι εἴμεθα μόνον. Εἶτα, μετὰ τοῦ θάρρους ἐκείνου, τὸ ὅποσον αἱ γυναῖκες χάνουσι συνήθως εἰς τὰς ἀσημάντους περιστάσεις, σπκνίως ὅμως εἰς τὰς σοβράς, ἐξηκολούθησε προχωροῦσα πρὸς ἐμέ ὡρὰ καὶ παραδόξως ἀτάραχος, σύρουσα τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς τραπέζης, πρὸ ἦν διήρχετο καὶ διὰ τῆς ἄλλης, καταβιβασμένης πρὸς τὸ πλευρὸν τῆς κρατοῦσα ἀντικειμένον τι, ὅπερ μοὶ ἀπέκρυπτον αἱ πτυχαὶ τῆς ἐσθῆτός τῆς.

— Ὑπῆγα ἐπάνω, μοὶ εἶπε, διὰ νὰ φέρω αὐτό. Εἶνε ἐνθύμιον τῆς διαμονῆς σας εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν καὶ τῶν φίλων, ἐκ τῶν ὁποίων θ' ἀποχωρισθῆτε... Ὅτε ἐτελείωσα αὐτὸ τὸ ἔργον, εὐρετε ὅτι εἶχα ἀρκετὰ προουδέσει εἰς τὴν τέχνην, διὰ τοῦτο ἐνόμισα ὅτι θὰ ἐπροτιμᾶτε αὐτὸ παντὸς ἄλλου ἀντικειμένου...

Καὶ στρέφουσα ἀλλαχοῦ τὴν κεφαλήν μοὶ προσήνεγκε μικρὸν ἰχνογράφημα, ὅπερ διὰ χειρὸς τῆς εἶχεν ἐκτελέσει, πικριστῶν τὸ θερινὸν περίπτερον τοῦ κήπου, ὅπου εἶδομεν ἀλλήλους διὰ πρώτην φοράν. Τὸ χαρτίον, ὅπερ μοὶ ἔτεινεν, ἔτρεμεν εἰς τὰς χεῖράς τῆς· ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἰδικὰς μου ἔτρεμεν, ὅτε τὸ ἔλαβον.

(Ἐπειτὸ σὺ λέγει.)

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΟΙΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

— Ἀξίφρα ἡ γυναῖκά μου ἀρχησε νὰ φέρνεται πρὸς ἐμέ μὲ ψυχρότητα, καί... ἔμαθα τέλος πάντων τὴν αἰτίαν. Ἐγενεῖν τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ καὶ θέλησα νὰ τὴν σκοτώσω· ἀλλ' αὐτὴ μοὶ εἶπε: «Ἐπρεπε νὰ τοῦ ἔχης τώρα πληρωμένα τὰ χρέη σου, γιατί ἔτσι δὲν θὰ ἤμουνα ἀνγκασμένη νὰ παραδοθῶ...» Ἐχασα ἀπὸ τότε τὰς φρένας μου, ἔρριξα δίκρο στὴ γυναικᾶ

μου, καὶ ἀρχισκηνά πίνω, γιὰ νὰ λησμονῶ τὰ κακά μου... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ζῶ μόνον γιὰ τὸ μικρὸ μου Διονύσιον: Ἦτο παιδί μου αὐτὸ... ὦ, μὴ γελάτε, ἢ σᾶς κτυπῶ καὶ τοὺς δύο μὲ τὸ μπαλτζ...

Καὶ ὁ ἀλιεὺς ἤρχεσε τὸν πέλεκυν του. Ὁ Μάξιμος καὶ ἡ Παυλίνα ὀπισθοδρόμησαν μέχρι τῆς πύρας.

Ἀφ' οὗ ἔπιεν ὀλίγον τζίν ἐκ τῆς κολοκύνθου του, ἦν πάντοτε ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ, ὁ ἀλιεὺς ἐξηκολούθησε:

— Ἐγενεῖν μέθυσα... δὲν ἐζῶσα παρὰ γιὰ τὸ μικρὸ μου, ποῦ εἶχα χρέος νὰ ἀνθρώσω... Ἦταν παιδί μου καὶ εἰς ἐμὲ κλά πῶς οἱ κακοὶ καταστρέφουν τὰ παιδία τους· αὐτὸ μ' ἐβαστοῦσε... καὶ ἐπειτα... ἔνα παιδί ἔμπορεῖ νὰ ἦνε σπόρος ἐνὸς ἀθλίου, μὰ ἔμπορεῖ νὰ γείνη τίμιος ἄνθρωπος... Ὑπὲς τὸ βράδυ ἐγύρισα στὸ σπῆτι μου κοπιζομένος... ἡ δουλειὰς μὰ νὰ ἄρχισαν δύο βραδυαὶς νὰ κοιμηθῶ ἔξω. Εἰς τὴν πικρυσία μου δὲν ἐδειξάτε οὔτε ταραχὴ, οὔτε φύλαξι· μ' ἐπήρατε γιὰ μεθυμένο, ἐνῶ δὲν ἤμουν· μιλούσατε ἐλεύθερα καὶ σύ, ἀρχεῖα, ἔλαβες τὸ θάρρος νὰ τοῦ πῆς ἔμπροστά μου: «Δὲν ἔχεις ἓνα παιδί γιὰ νὰ ἀνθρώψῃς; ἔχεις δύο... τὸ δικὸ μας εἶνε μάλισα τὸ πρώτῳ σου...»

Ἐτσι λοιπόν, ἀθλίε, μαζί μὲ σὲ ἐμπάξα στὸ σπῆτι μου τὴν ἀτιμία· ἐσὺ ὁ προστάτης μου μ' ἔκαμες νὰ στεφανωθῶ τῇ πικρακίδα σου... Θεέ μου! κ' ἐγὼ δὲν ἔζέρω πῶς δὲν σᾶς ἐπνίξα ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ὅταν μὲ εἶδες σήμερα, Παυλίνα, ἐγέλασες καὶ μοῦ εἶπες: «Γιάννη, ἔχω ἐπιθυμίαν νὰ κάμω ἓνα περίπατο μὲ τὸ κόττερον· περκαλέσα τὸν κύριον Μάξιμον νὰ σου τὸ ζητήσῃ:» — Ἐφριξά με τὴν ὑπερήφανη ἡσυχία τῆς κακῆς ψυχῆς σου καὶ ἐσώπασα... ἐτρέκλιξα ἄα μεθυμένος... ἔπειτα μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ καταστρέψω καὶ σᾶς καὶ τὸν ἐκυτόν μου... Εἶδα τὸν καιρὸ βοηθητικό... καὶ ἐδέχθηκα τὸν περίπατο· ἡ σκέψις μου ἦταν αὕτη: εἶτε παιδί μου, εἶτε παιδί σας, τὸν ἀγαπῶ τὸ Διονύσιον μου, καὶ δὲ θέλω νὰ μάθῃ ποτὲ τί ἦταν ἡ μάνα του Γυναῖκα, ἄντρας, ἐραστής, ὅλοι πρέπει νὰ ἀποθάνουν... τὸ παιδί θὰ ζήσῃ τίμιον, μὲ τὰ χρήματα τοῦ πατέρα του καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν συντεχνιῶνέ μου, ποῦ θὰ νομίσουνη πῶς ἐναυαγήσαμε, καὶ θὰ προστατέψουνη βέβαια τὸ παιδί μας... Ἐλα τώρα, Παυλίνα, κόρη μου, κάμε τὴν προσευχή σου... ὁ ἀγέρας ἔρχεται. Ἐσὺ ἀθλίε, προδότῃ, Δελοτίλ, εἶσαι εὐτυχισμένος νὰ πεθάνῃς μαζί μὲ τὴν ἐρωμένη σου, καὶ ἔμπροστά σ' ἐκείνον ποῦ ἐσὺ τὸν ἔκαμες καταγέλαστο... γέλα μαζί του τώρα!...

Ἡ Παυλίνα καὶ ὁ Μάξιμος εἶχον ἐγερεθῆ, στηριζόμενοι δ' ἀμφοτέροι ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ συνωμίλησαν διὰ βραχέων καὶ ἀπεφασισαν νὰ ἐντισταθῶσιν ὑπερασπιζόντες ἐαυτοὺς. Ἐκείνη τῷ εἶπε:

— Ἐτελείωσε πλέον... τὰ εἰς ἐμὲ ὄλα... ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ θάρρος. Πέσε ἀπάνω του, ρίξε τον στὴ θάλασσα, καὶ ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ φέρω τὸ κόττερον εἰς τὴν Χάβρην.

— "Ω, τὸν μεθύστακ! ἀπάντησεν ὀργιλῶς ὁ Μάξιμος, τὸ τίτιν τοῦ δίνει θάρρος. . . Βοήθησέ με νὰ τον πνιξῶ. . .

Ἐτοιμάσθησαν νὰ ἐφορμήσωσιν, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἐνοήσας τοῦτο τοὺς προέλαβεν ἤρπασε τὸν πέλεκυν, προύχωρησε κατὰ ἔνβημα, καὶ κραυγάζων ἰσχυρῶς, ἵνα κατισχύσῃ τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἤρξατο πνέων λαῦρος.

— Ἐλάτε, ἀνκνδροι, ἂν ἔχετε θάρρος! εἶπεν.

Εἶτα δ' ὡσεὶ καταληφθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίας παραφροσύνης, ἀνέκραξε:

— Σὰς καταδικάζω. . . νά, ἰδέτε. . . δὲν εἶνε περὶ ἐλπίδα γιὰ σὰς.

Καὶ δι' ἀλλεπαλλήλων τοῦ πελέκειος κτυπημάτων ἔθραυσε τὸ πηδάλιον, ἀπέκοψε τὴν σκότταν τοῦ ἐπιδρόμου, καὶ συνέτριψε τὴν κεραίαν τοῦ ἰστοῦ. Ὁ ἀνεμος εἰσορμήσας περιστύλιξε τὸ πανίον εἰς τὸν ἰστόν, τὸν ὁποῖον σφοδρότερα πνοῇ ἔθραυσε πάραυτα.

Ὁ Μάξιμος λαβὼν τὴν Παυλίαν εἰς τοὺς βραχίονας τὴν ἔρριψεν εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοίου· τὸ ἰστιὸν καὶ ὁ τεθραυσμένος ἴστός, ὠθούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐσάρωνον τὸ κατὰστρομα. Τὸ κώτερον μικροῦ δεῖν ἀνετρέπετο, ἀλλ' ἀνηγέρθη.

Στηριζόμενος ἐπὶ τῆς πύμνης ὁ Ἰωάννης ἐκέκνωσε τὴν κολοκύνθην του, ἣν ἀπέρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, παρατηρήσας δὲ περὶ ἑαυτὸν καὶ εὐχαριστήθεις ἐκ τοῦ ἐνοικοῦ καιροῦ καὶ τῆς καταλήλου καταστάσεως τῆς Δεσποτινῆς, ἐβρυχήθη ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀθλίους, ἐντρόμους καὶ συνεσταλμένους περὶ τὴν μικρὰν βάρην, ἣν ἐπαφῆκε θραυσθεὶς ὁ ἴστός:

— Τώρα πλέον τὸ βλέπετε, δὲν μὰς μένει παρὰ ὁ θάνατος καὶ ἐλπίδα σωτηρίας καμμιά. Κύριε Μάξιμε Δελοτίλ, ἀδελέφ μου, προστάτη μου, εὐεργέτη μου, εἰτοιμάσου νὰ πεθάνῃς. Ἐως τὴν ὑστερή σου στιγμή θὰ ἔχῃς ἀπάνου στὸ μέτωπό σου τὰ σημάδια τῆς ἀτιμίας σου. . .

Αἱ ὕβρεις ἐπλήγωσαν τὸν Μάξιμον καιρίως· ἀφῆκε τοὺς βραχίονας τῆς Παυλίνας, καὶ ἀψηφῶν τὰ πάντα, ὤρμησε φρεβρὸς τὴν ὄψιν κατὰ τοῦ Ἰωάννου:

— Νά, κτῆνος! τῷ εἶπε βραπίσας αὐτόν.

Ὁ ἀλιεὺς ἀνέπεμψε λύσσης κραυγὴν ἀνεπλήρησεν μεθ' ὄρμης, καὶ ἤρπασεν ἐκ τῶν βραχιόνων τὸν ἀντίπαλον.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, δακνόμενοι, γρονθοκοπούμενοι, καταξοχιζόμενοι. Ἄνωθεν αὐτῶν ἀκάθεκτα τὰ στοιχεῖα ἐμαίνοντο λυσσωδῶς. Ἡ ἀστραπὴ ἔλαμπεν ἀπαισίως, ἡ βροντὴ ἀντήχει πενθίμως, ὁ ἀνεμος ἐμυκάτο λαῦρος, καὶ ἡ βροχὴ τῆς καταιγίδος ἐκραγείσας ἐπιπτε μετὰ κρότου.

Ἡ Παυλίνα ἔπεσε γονυπετὴς εἰς τινὰ γωνίαν τῆς πύρας· οἶα μεταβολὴ ἢ τοῦ συζύγου τῆς! Ἦτο αὐτός, ὅστις τὴν ἠγάπα καὶ τὴν ἐλάτρευεν, ἦτο αὐτός, ὅστις ἐκρέματο ἄλλοτε ἀπὸ μίαν τῆς λέξιν ὁ εὐπειθής, ὡς ἀρνίον, ὃν διέτασσε συνήθως πᾶς ἐξενεῖσθαι ἀμέσως πρὸς αὐ-

τῆς ἄγριος ὡς τίγρις, ἀπειλῶν, καταστρέφων, διατάσων καὶ οὔκων διαταγὰς!..

Φρικιώσας, μόλις ἀναπνεύουσα καὶ μὴ αἰσθανομένη οὔτε τὴν βροχὴν οὔτε τὰ κύματα. ἄτινα τὴν περιέβρεχον, ἔμεινεν ἐκεῖ γονυπετὴς, μὲ τὰς χεῖρας συνημμένους ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅπερ ἐξώχουν ὁ φόβος καὶ ἡ συγκίνησις. . . Τὰ χεῖλη τῆς ἠνοιγόντο εἰς προσευχὴν, ἀλλ' οὐδεὶς ἦχος ἐξήρχετο ἐξ αὐτῶν. . . Ἡ ζωὴ τῆς συνεκεντρώθη ὅλη εἰς τὸ βλέμμα τῆς, ἀλλ' ὅ,τι ἔβλεπε τὴν κατετρόμαξε. . . Γύναιον ἀπιστον, εἶχε ἀπατήσῃ αἰσχυρῶς τοὺς δύο ἐκεῖνους ἄνδρας, οὓς μετέβαλεν εἰς τίγρεις ἀλληλοτραγομένους πρὸ αὐτῆς.

Συνεσφίγγοντο μέχρι τριγμῶ τῶν ὀστέων, μέχρι θανάτου ἐξ ἀσφυξίας· τὰ στόματα τῶν μὴ δυνάμενα νὰ δάκνωσιν ἐξήμουν ὕβρεις, βλασφημίας, προκλήσεις, βωμολοχίας. . . Ἐφαίνοντο προσπαθοῦντες νὰ φάγωσιν, εἰ δυνατόν, ὁ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου· καὶ οἱ γρόνθοι πίπτοντες ἐπὶ τῶν καθηραγμένων σωμάτων τῶν, ἀνεδίδαν ἦχον βαρύν, ὡσεὶ μολύβδου κατὰ μολύβδου. . .

[Ἐπειτα συνέχισα].

K.

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Δὲν ἐγνωρίζοντο· δὲν εἶδον ποτὲ ἀλλήλους καὶ ὁμῶς ἠγαπήθησαν.

Ὁ ἕως εἶναι πτῆσις εἰς σφαῖραν ἀνωτέρην τῆς γῆινης.

Ἐτάνασαν ἀμφοτέροι τὰ πτερὰ των, ὡς χελιδόνες, καὶ οἱ δύο ἡμῶν ἐρασταὶ—μικροὶ ταξιδιῶται τοῦ ἀοράτου κόσμου—συνηνητήθησαν εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἰδεώδους καὶ ἠγαπήθησαν.

Ὅρη ὑψηλὰ καὶ θάλασσα εὐρεῖαι ἐχώριζον αὐτούς. Ἦγνόει ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὸ ὄνομα καὶ ὁ κόσμος τὸ μυστικόν των. Εἶχον τὴν ἱλικίαν ἐκείνην ἀμφοτέροι, καθ' ἣν ἡ φύσις ὁμιλεῖ διὰ τοῦ μυστικοῦ φωτός τῶν ἀστέρων, διὰ τοῦ μαγευτικοῦ ἀρώματος τῶν ἀνθέων, διὰ τῶν κελαδημάτων τῶν πτηνῶν.

Ἦσαν παρθέναί καρδίαι!

Νεότης, φέρουσα ἐπὶ τῶν χελιδῶν τῆς ἔτι τὰ μητρικὰ φιλήματα καὶ τοὺς ὠραίους ἐνθουσιασμοὺς τῆς σπουδῆς καὶ τῆς μελέτης.

Ἰπάρξεις, ὁδοιποροῦσαι ὑφ' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ πόθου, δι' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν.

Εὐφύται, μόλις ἀνκτεῖλασαι, μικροὶ περιπαθεῖς συγγραφεῖς, γνωστοὶ μόνον τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ περιοδικῆ ***, κεκρυμμένοι ὁ μὲν ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Δέλτα, ἡ δὲ ὑπὸ τὸ πρῶτον τοῦ Ἀλφασθίου γραμμῆ.

*

Εἰς τὸν ἀτελεύτητον κόσμον τοῦ πνεύματος, ὑπάρχει τὸ βασίλειον τῆς φαντασίας, ἐνθα ἡ τολμηρὰ αὐτὴ θεότης μετὰ ποιμπῆς βασιλεύει, θεραπαινίδα· ἔχουσα

τὰς ἰδέας, αἵτινες, ἀνὰ τὴν γῆν ἡμῶν διατρέχουσαι, ἀκροπάζουσι τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς, μεταφέρουσαι αὐτὰς εἰς τὸ τοῦ κόσμου τῶν βασιλείων! Αἱ δὲ ψυχαὶ τῶν ἐρκατῶν ἡμῶν ὑπὸ τῶν ἰδεῶν ἀκροπασθεῖσαι καὶ εἰς τὸ ὑπερουράνιον τῆς φαντασίας βασιλείων συναντηθεῖσαι, ἠγαπήθησαν.

Οἱ νεαροὶ συγγραφεῖς καὶ ἐρασταὶ, ὀλίγας μόνον σελίδας κατέλαβον ἐν τῷ περιοδικῷ ***, ἀλλ' ἐξ συμπτώσεως, τὰ πρῶτα τῆς γραφίδος τῶν δοκίμια κατεχωρίσθησαν εἰς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον—καὶ τὸ φύλλον τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀφορμὴ τοῦ ἐρωτός των.

Ἀνέγνωσεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον—καὶ οὐδὲν τὸ παράδοξον—ἠγαπήθησαν. Τὰ ἔργα ἀμφοτέρων ἦσαν δύο μικρὰ περιπαθῆ διηγήματα, ἐκπέμποντα τὰς φλόγας τῆς εὐφύας των, περιγράφοντα τὸν ἀγνὸν ἔρωτα δύο καρδιῶν, τὴν περιπάθειαν, τὴν γαλήνιον ἀγνότητα τῶν στοχασμῶν αὐτῶν, τὴν πίστιν, τὴν ἀφυσίωσιν, τὰ πύρινα αὐτῶν φιλήματα, τὰς ζηλοτυπίας καὶ τὴν ἁγίαν ἀγνοίαν τοῦ μίσους καὶ τὴν λήθην αὐτοῦ.

Ὁ εἰς εἰς τοῦ ἑτέρου τὸ ἔργον διέβλεπεν, ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, τοὺς πόθους του, τὰ ὄνειρά του, καὶ τὸν ἰδανικὸν τύπον τοῦ ἀγγέλου του, μεθ' οὗ ἐπόθει ἕκαστος νὰ συνδέσῃ τὴν τύχην του καὶ συνενώσῃ τὰς ἡμέρας του.

Ἰπὸ τοῦ αὐτοῦ πόθου ὠθούμενοι, μαγαγευμένοι δὲ ὑπὸ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μαγείας, ἠρώτησαν ἀμφοτέροι ἑαυτούς· ὁ μὲν μετὰ πόθου καὶ ἐκπλήξεως ἔλεγε:

— Τίς εἶναι ἄρα γε ἡ δεσποινὴς αὐτῆ, ἡ κρυπτομένη ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Ἀλφα, ἡ τοσοῦτον εὐγλώττως ὀμιλοῦσα εἰς τὴν ψυχὴν μου;

Ἡ δὲ μετὰ περιπαθείας ἀνεφώνει:

— Θεέ μου! Τίς ἄρα γε νὰ εἶναι ὁ ἀγγελος αὐτός, ὁ ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Δέλτα κεκρυμμένος, ὁ μετὰ τοσαύτης μαγείας περιβάλλων τοὺς λόγους του καὶ κατέχων τῆς ψυχῆς μου τὸ μυστήριον;

Ἀμφοτέροι δὲ, ὡς ἄνθρωποι περιμένοντες ποθομένην, ἀλλὰ βραδύνουσαν εὐτυχίαν, περιέμενον τὴν λύσιν τοῦ μυστηριώδους αἰνίγματος, ὅπερ συνέδεε τοσοῦτον στενωῶς τὰς καρδίαις των, τὰς σκέψεις των, καὶ τοὺς ἀγνοὺς πόθους των. Καὶ ἡ μόνη ἀγωνία, τὸ μόνον ὄνειρόν των ἦτο νὰ μάθῃ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὸ ὄνομα—νὰ γνωρισθῶσιν!

*

Παρῆλλον ἡμέραι πολλά.

Μίαν ἡμέραν τοῦ Ἀπριλίου—τὴν τελευταίαν—καθ' ἣν ὁ μὲν αὐτός ἐσύσταιν εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μαῖον τὰ θνήσκοντα ἱα, καὶ τὴν ἀγνήν νεότητά των ῥόδων, καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἐχρύσει τὰς στήλας τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἐπλημμύρει διὰ ῥοδίνου φωτός τὴν τρέμουσαν αὐρανὴν εἰς τὸν ἐλληνικὸν οὐρανόν, οἱ δύο ἡμῶν περιπαθεῖς συγγραφεῖς καὶ ἐρασταὶ εὐρέθησαν ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν στέγην.

Πρῶτην ἤδη φορὰν συνηντῶντο ἐκεῖ,

προσκεκλημένοι ἀμφοτέρω ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης, ἑορταζούσης τὴν ἐπέτειον τῶν εὐτυχῶν γάμων τῆς.

Ἡ δεσποινὶς Α. καὶ ὁ κύριος Δ. παρεκάθησαν μετὰ τῶν λοιπῶν συνδαιτυμόνων εἰς τὴν τῆς εὐωχίας τράπεζαν, ἀλλ' ἐκ συμπτώσεως, ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Ἐγνωρίσθησαν ὡς φίλοι, ὡς συνδαιτυμόνες μόνον, καὶ οὐδὲν πλέον.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν δύο ὑπώπτευσεν τὸν ἕτερον.

Ἡ εὐθυμία κατέλαθε πάντας τοὺς ὀμοτραπέζους, οἱ ἦχοι τῶν συγκρουομένων ποτηρίων μιγνύμενοι μετὰ τοὺς ἀήφους γέλωτας καὶ τὰς εὐγλώττους προπόσεις, ἀπετέλουν παράδοξόν τινα ἁρμονίαν.

Μόνον ἡ δεσποινὶς Α. καὶ ὁ κύριος Δ. ἐθεώρουν περιπαθῶς ἀλλήλους, ὁσάκις ἐδίδετο αὐτοῖς εὐκαιρία.

Μόνον αἱ δύο αὐταὶ νεαραὶ ὑπάρξεις ἐφαίνοντο οἰνοὶ κατεχόμενοι ὑπὸ μυστηριώδους τινὸς μελαγχολίας. Τὰ βλέμματα αὐτῶν ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρὸν διασταυρούμενα ἀπετέλουν φωτεινὴν, οὕτως εἰπεῖν, γέφυραν, δι' ἧς συνεκοινῶνουν αἱ ψυχαὶ αὐτῶν. Διὰ τῶν βλέμμάτων δὲ ἐξωμολογήθησαν, ὠρίσθησαν αἰωνίαν ἀγάπην καὶ ἀντήλλαξαν τὸ πρῶτον τοῦ ἔρωτός των φίλημα.

Ἡ συζήτησις περιστράφη ἐπὶ τὸ σοβαρώτερον, ὁ λόγος περὶ διηγήματός τινος καταχωρισθέντος ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο Κόσμων» ὑπὸ ἀγνώστου συγγραφέως καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον *Bilma*. Εὐτυχῶς ἀπκνέσθησαν σχεδὸν οἱ ὀμοτραπέζοι εἰς ἀναγνώσει τὸ ἀριστοῦργημα ἐκεῖνο καὶ ἕκαστος εὐχαρίστως ἤκουε τὰς ἐπ' αὐτοῦ κρίσεις. Ἡ δεσποινὶς Α., ἣτις ἔλαβε τὸν λόγον μετὰ τὸσαύτης τέχνης, βραθυνοῖς καὶ χάριτος ἀνέλυσε τὸ ἐν λόγῳ ψυχολογικὸν ἔργον, ὥστε, ἐνθουσιασθέντες ἅπαντες, ἐχειροκρότησαν αὐτήν, ὁ κ. Δ. μάλιστα ἐγερεθεὶς ἔθλιψε θερμῶς τὴν χεῖρα αὐτῆς, τὴν ἀβράν.

Εἶτα μετὰ φωνῆς γλυκεῖς ἄμα καὶ ἐπιβλητικῆς ἡ δεσποινὶς Α. ἐξηκολούθησεν:

— Συνιστῶ ὑμῖν, κύριοι, τὴν ἀνάγνωσιν μικροῦ τινος διηγήματος, καταχωρισθέντος εἰς τὸ περιοδικὸν * * *, μετὰ τὸ στοιχεῖον *Δέλιτα*. Εἶναι μικρὸν, ἀλλ' ὠραῖον ἔργον, φέρει τίτλον . . . καὶ εἶναι ἀληθὲς καλλιτέχνημα. Εἰς ἐμὲ τοσαῦτον ἤρρεσε, τοσαύτην μοὶ προῦξένησεν ἐντύπωσιν, ὥστε ἐκ τῶν μαργαριτῶν αὐτοῦ ἀπετέλεσα κομβολόγιον, δι' οὗ ἡ μνήμη μου διέρχεται τὰς ἡμέρας ὥρας τῆς.

— Ευχαριστῶ, δεσποινίς, — εἶπεν ἐγερεθεὶς ὁ Δ., ἀλλ' ἐπαινος ἐκ τῶν χειλέων σας, ἐξερχόμενος δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ μοὶ ἀφραπάσῃ τὸ μυστικόν μου. Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο καλλιτέχνημα, ὡς τὸ ἀπεκαλέσατε, εἶναι ἔργον ἰδικόν μου, εἶναι τέκνον τῆς ψυχῆς μου.

— Ἰδικόν σας! . . . ἀνεφώνησεν ἐκπληκτικὸς ἡ δεσποινὶς Α., ὦ! τότε εἶμαι ἐγὼ ἡ εὐτυχής . . . καὶ ἔτινε τὴν ἀβράν αὐτῆς χεῖρα πρὸς τὸν νεαρὸν ἀποκαλυφθέντα συγγραφέα καὶ φίλον τῆς Δ.

Οἱ συνδαιτυμόνες προετήρησαν τότε

μόνον, ὅτι ἡ χεῖρ αὐτῆς ἔτρεμε καὶ ὅτι κατέστη ὠχρὰ καὶ σύννου.

*

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ δύο, ὡς τὰ κρίνα, τρυφεροὶ ἐρασταὶ ἡμῶν εὐρέθησαν ὑπὸ τὴν ἀναδενδράδα τοῦ κήπου κατὰμονοι.

Ἡ δεσποινὶς Α. εἶχε κάτω νεύοντας τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς, καὶ ἀποφυλλίζουσα ἐν ἄνθος, μετὰ τρεμούσης φωνῆς ἠρώτα τὸν νέον Δ:

— Λοιπὸν εἶναι τὸ πρῶτον ἔργον σας; τὸ διήγημα ἐκεῖνο;

— Τὸ πρῶτον, ἀπήντησε περιπαθῶς, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπέγραψα διὰ τοῦ ἀρχικοῦ τοῦ ὀνόματός μου στοιχείου.

— Ἀνεγνώσατε λοιπὸν καὶ τὸ κατόπιν τοῦ ἰδικοῦ σας δημοσιευθὲν ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Α;

— Ἀναμφιβόλως . . .

— Σὰς ἤρρεσε λοιπὸν;

Καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἤγειρε τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς καὶ ἐθεώρησε τὸν νεαρὸν συγγραφέα.

— Ἄν μοὶ ἤρρεσεν; ὦ! πιστεύσατέ μοι, πολὺ, πάρα πολὺ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο διήγημα μετὰ ἕκαστον νὰ γευθῶ ἀπάσας τὰς ἡδύτητας τοῦ πνεύματος καὶ νὰ αἰσθανθῶ ὅλον τὸ οὐράνιον ἄρωμα τῆς ἐμπνευσθείσης ἐκεῖνης παρθενικῆς ψυχῆς. Ἐν αὐτῷ διεῖδον τὸν ἄγγελον τῶν ὀνειρῶν μου, τὸν ἄγγελον τῆς φαντασίας μου, ὅστις μοὶ ὠμίλει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐκ τοῦ μυστικοῦ φωτός τῶν ἀστέρων. Ἡ νεαρὰ ἐκεῖνη συγγραφέας, ἡ κεκρυμμένη ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Α. μοὶ ἐφάνη ἐν τῇ διανοίᾳ μου, οὐχὶ κόρη, ἀλλὰ στοχασμὸς Θεοῦ, συνοφισθεὶς εἰς τὸ διήγημα ἐκεῖνο, καὶ ὡς θεῖον στοχασμὸν τὴν ἀνεζήτησα ὑπεράνω ἡμῶν, εἰς τὰ ἄστρα. . . .

— Καὶ τὴν ἀγαπᾶτε ἀκόμη, δὲν εἶναι ἀληθὲς; διέκοψεν ἡ δεσποινὶς Α.

— Ἄ! ὄχι! ἐπκνέλασθην ἐκεῖνος. Διότι δὲν ἐπίστευον ὅτι ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἄγγελος τελειότερος ἐκεῖνης, μαγεῖα ἐκεῖνης ἀνωτέρας; ἀλλ' ἠπατώμην! Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σας ἐσβέσθη ἡ μαγεῖα τοῦ ἰνδάλματός μου, ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς εὐφύιας σας ἐχάθη ὁ μυστηριώδης καὶ μάγος νοῦς τοῦ ἰδανικοῦ ἀγγέλου μου.

Ὅταν τὸ πρῶτον σας εἶδον, δὲν ἤξεύρω τί ἠσθάνθη, εἶναι εἰσέτι μυστήριον! Νομίζω ὅτι τὸ πρῶτον χρυσοῦν ὄνειρόν μου ἐπραγματοποιήθη, ἐπροσωποποιήθη τελειότερον εἰς ὑμᾶς. Τὸ φῶς, ὅπερ χύνεται ἐκ τοῦ μετώπου σας, μετὰ τυφλόνει, χειραγωγῆσατέ με εἰς τὸν παραδεισον, εἰπατέ μοι ὅτι με ἀγαπᾶτε. ὅτι δὲν θὰ με λησμονήσητε, οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς, οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν; ὀμιλεῖτέ μοι, ὀμιλεῖσατέ μοι διὰ νὰ σιωπήσω.

— Νὰ σας εἶπω ὅτι σας ἀγαπῶ μοὶ ζητεῖτε; Καὶ ὅμως σας ἠγάπων προτοῦ τὰ βλέμματά σας νὰ μαγεύσουν τὴν ψυχὴν μου, προτοῦ ἡ ἁρμονία τῶν λόγων σας νὰ ἀντηχήσῃ εἰς τῆς ψυχῆς μου τὰ μέλαθρα. Σὰς ἠγάπων ὡς ὄνειρον γλυκὺ, ὡς ὄσιν οὐρανίον Σὰς ἠγάπων, ὡς μετὰ ἡγαπᾶτε, σας ἐπόθουν ὡς μετὰ ἐποθεῖτε, σας

ἀνεζήτητον ὡς μετὰ ἀνεζητεῖτε. Δὲν εἶσθε, ὄχι, ξένος τῆς καρδίας μου, ὡς δὲν εἶμαι ξένη τῆς ἰδικῆς σας. Ὅμοῦ ἀνήλθομεν μετὰ τῶν ἀστέρων, ὁμοῦ ἐκρύβημεν εἰς τὸν παρθενικὸν τοῦ ῥόδου κόλπον. Θαυμάζετε; θέλετε τὴν λύσιν τοῦ μυστηριώδους τοῦτου αἰνίγματος; Ἡ λησμονηθεῖσα συγγραφέας, σας ἀποκαλύπτεται ἤδη, εἶναι μὴ καὶ ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν νικήσασαν ἐρωμένην! Μὴ μοὶ κληρορήσητε ὡς φιλόδοξον τὴν ἀποκαλύψιν μου, διότι δὲν εἶναι τοῦτο, ἀλλὰ θέλω ὁ ἔρωσ ἡμῶν νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸν φωτεινὸν τῆς εὐφύιας στέφανον.

— Μαγεῖα μου! ἀνεφώνησε παράφορος ὁ νέος Δ. καὶ τρέμων ὅλος ἐνηγκαλιόσθη αὐτήν.

— Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ἐκεῖνη, καὶ ἐκλινεν εἰς τὴν ἀγκάλην του τὴν κεφαλὴν, ὡς τὸ κρίνον ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ αὐτοῦ στελέχους.

Ἡ δροσερὰ τῆς ἐσπέρας αὐρα πτερυγίζουσα παρέσυρε μετ' ἐκότης τὸν ἦχον τοῦ φιλήματός των καὶ τὰ μύρα τῶν ῥόδων.

*

Οὐδεὶς εἶδε τὸν ἐνηγκαλισμὸν των. οὐδεὶς ἤκουσε τὸ φίλημα των. Ὁ κόσμος μίαν ἡμέραν θὰ μάθῃ τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν των καὶ τὰς λεπτομερεῖας αὐτῆς. Ὑπέστησαν καὶ αὐτοὶ ἀπάσας τὰς θλίψεις καὶ τὰ μαρτύρια, ἅτινα δοκιμαζοῦσιν αἱ εὐγενεῖς ὑπάρξεις ἐπὶ τῆς γῆς.

Αἱ εὐφύια ἐδοκίμασαν καὶ αὐτὴν τὰς πικρίας των καὶ πρὸ ὀλίγον ἀπέθνησκον ὑπὸ τὸν πάγον τοῦ αἰῶνος, ἀλλ' ἔνα βεβαιωθῆ διὰ μυριστὴν φορὰν, ὅτι ἡ εὐφύια καὶ ὁ ἀληθὴς ἔρωσ, εἰσὶ δυνάμεις ἀνίκητοι ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ δύο ἡμῶν νεαροὶ συγγραφεῖς καὶ ἐρασταὶ, παλαίσαντες ἐν τῇ πάλῃ τῇ κλυομένην ζωῇ, δὲν κατεβλήθησαν ὄχι, ἀλλ' ἐνίκησαν.

Μετ' ὀλίγον ἡ θρησκεία θὰ συνενώσῃ αὐτοὺς διὰ τοῦ γάμου, ἡ δὲ φύσις θὰ ψάλλῃ ὑπὲρ αὐτῶν τὸν αἰώνιον τῆς ζωῆς ἐπιθαλάμιν.

Ἐλπίζομεν ὅτι εἰς τὰς ἀγίας τῶν ἐνηγκαλισμῶν αὐτῶν ὥρας, ὅταν ὁ νοῦς αὐτῶν θὰ ἤρρηξῃ καὶ ἡ γραφὴ των θὰ χαράσῃ τὴν ποίησιν τῆς καρδίας των, δὲν θὰ λησμονήσωσι τὰ *Δύο Διηγήματα* καὶ τὸ πρῶτον συνενώσῃ αὐτοὺς, ὡς νεαροὺς συγγραφεῖς, περιοδικὸν φύλλον.

Ἐν Ζικύνθηφ.

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Λήγοντος προεσχῶς τοῦ Α' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» παρακαλοῦντι οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτήν, διὰ χαρτονομισμάτων ἢ γραμματοσήμου, ὡς καὶ οἱ κκ. ἀνταποκριταὶ νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν ἀκριβῆ λογαριασμὸν κλπ. μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.

Ἡ Διεύθυνσις.